XII. évfolyam, 19. szám
1956 május 10.
Ára 70 fillér
Ludas Matyi

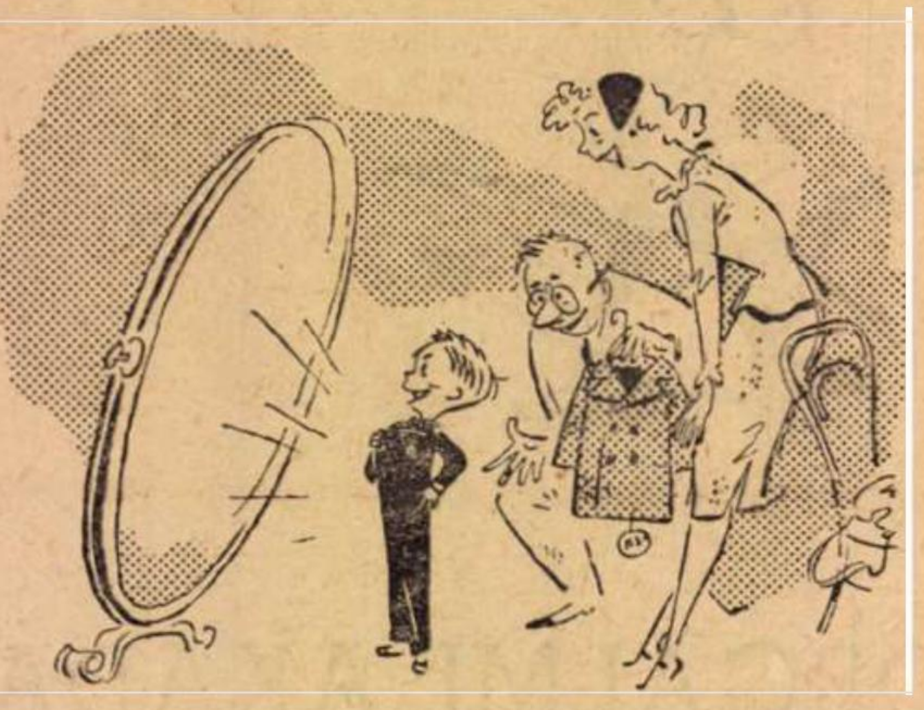
MÁJUSI FORGALMI AKADÁLY

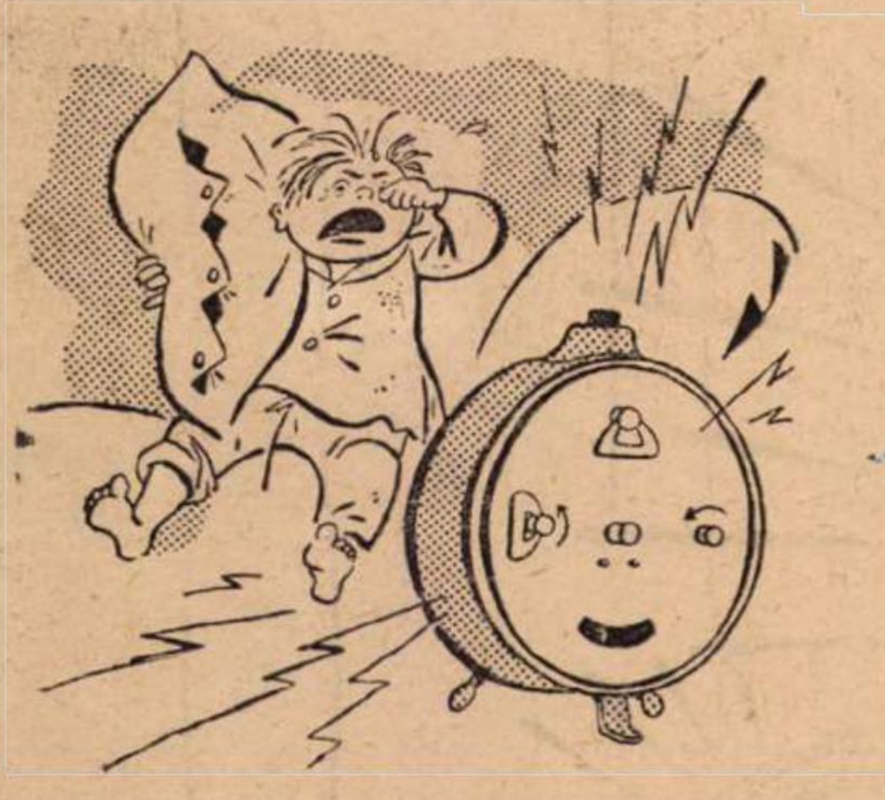
Ebadta és az árleszállítás

— Brühühü, olcsóbb lett a szappan...

— Ujjé, olcsóbb lett a ruha...

— Fene egye meg! Olcsóbb lett a vekker...

— Tudja mit, hozhat egy komplett menüt!

Szűzbeszéd

— Mi történt, az istenért?
— Felszólaltam...

Az elvről van szó...

— Nem mintha számítana az a hét forint... Az elvről van szó! — magyaráztam Kerekesnének, mert láttam, hogy nem érti világosan, amit mondok.

Az történt ugyanis, hogy fél évvel ezelőtt utánvéttel érkezett egy csomag Timár igazgató elvtárs részére. Hét forintot fizettem ki helyette, mert én vagyok a titkárnője, ő meg házon kívül van. Nem mindig. Csak sokszor. Aztán átadtam neki. Házon belül. Viszont magamon kívül vagyok, hogy nem fizette ki az összeget.

— Nem mintha számítana az a hét forint... Az elvről van szó!

— Hát miért nem kéred el? — teszi fel ártatlanul Kerekesné a kérdést.

— Kértem. Akkor mindjárt. De még mielőtt a pénztárcájáért nyúlt volna, csengett a telefon... és vége! Elfelejtkezett róla. Tudod, hogy van az ilyesmi...

— Kérd még egyszer!

— Ugyan! Azt a vacak hét forintot? Nem érdemes beszélni róla. Csak az elvről van szó! Háromszor annyit keres, mint én!

— Menj a pokolba az elveiddel! — mondja a Kerekesné és kuncog. — Majd én megszerzem neked a pénzt.

— Te! Ha egy szóval is említed neki...

— Ne félj! Többet ésszel, mint beszéddel! — s már el is tűnik szőke pamacsfeje a párnás ajtó mögött. Térül-fordult, és diadalmas arccal odavágott egy huszast az asztalomra.

— Mi ez? — bámultam döbbenten.

— Hát a hét forint és a félévi kamat. Nem mondom! Uzsorakamat... de talán kivételesen nem csuknak le érte.

— Szent ég! Hogy szerezted?

— Tudod... izé... azt mondtam, hogy a születésnapod van... és gyűjtünk. Ilyenkor nem lehet smucig! Adott egy huszast.

— Hiszen én nem is születtem áprilisban...

— Mondd már!... — és kiviharzik.

Forogni kezdtek velem a termelési grafikonok a falon. Istenem! Miért is sújtott a sors ilyen kerge kolléganővel!

Vagy hatvan önéletrajzot adtam be. Gyerekjáték megállapítani, mikor születtem... Persze nem fog nyomozni!... Van eszében... De mit csináljak a tizenhárom forinttal? Öntudatos dolgozó nem fogad el borravalót... A fodrász elfogadott... Én nem vagyok fodrász!...

Aligha hiányzik neki ez a tizenhárom forint. Nem is azért! Az elvről van szó!

Hazafelé menet megvettem a Fülöp-áriát Rejzennel. Pont tizenhárom forintba került. Nagy lemezgyűjtő az öreg... Másnap odaadtam neki. Csodálkozott! Fizetni akart.

Nem hagytam!

Dadogtam valamit arról, hogy a buszon véletlenül a kabátgombomra akasztották a csomagot. Igen. Egy idegen férfi. Aztán leugrott... He-he! Furcsa! Nemdebár? Azt sem tudtam mi van benne, és különben sincs gramofonom...

Na végre! Megértette!

Kezdtem örülni, hogy elintéződött az ügy, senki sincs becsapva, mikor becsapott a mennykő.

— Most jut eszembe, hogy én még a múltkorról is tartozom magának! — kiáltott fel Timár elvtárs, és már kotorászott is a zsebében.

Azt hittem, elsüllyed velem a mozaik-parkett.

Jellemző! Eddig rá sem gondolt. Most aztán benne vagyok a pácban, sikkasztásban, miegyébben...

— Nem mintha számítana az a hét forint... Csak az elvről van szó!

Mégvettem nyolcért a Figaro belépőjét. Egy forint ráfizetés. Na mindegy!

Ugylátszik az öreg sem fogad el borravalót. Viszonzásul hozott egy doboz csokoládét. Szerencsére rá volt írva, hogy 12.80. Most már csak húsz fillért tettem hozzá és megvolt a lemez. Ezzel egyidőben újabb bűnt követtem el. Meggyilkoltam a nem létező nagybátyámat, mondván, hogy meghalt. Tőle örököltem a lemezt.

— Maga igazán kedves! — turbékolta Timár meghatva és cserébe egy nylon-kendővel lepett meg.

Hű! A mindenségit neki! Ha ezt is viszonozni akarom, legalább a IX. szimfóniát kell megvásárolnom, mikron százötvenért...

Feladtam a harcot és az elveimet. Csukjanak le, ítéljenek el! Bánom is én!... Elvégre senki sem kívánhatja tőlem, hogy az egész fizetésemet ilyesmire herdáljam el... Vége és pont.

Csalódtam. Nem lett vége. Pont most kezdődött.

A főnököm ugyanis felfedezte, hogy értek a zenéhez. Ettől kezdve nem a gépelésemet szidta, hanem Wagnert dicsérte. Néha munka után is. Túlórában. Egyszercsak egy hangversenyjegyet találtam az asztalomon.

— Kettőt kaptam a sógoromtól, — magyarázta. Azt nem mondhatta szegény, hogy az autóbuszon tűzték a kabátja kihajtójára, mert nem jár autóbuszon. Kocsija van. Így hát szült magának egy sógort. Nem nagy áldozat. Én elvégre gyilkoltam érte. Igaz?

Hamarosan felfedeztük, hogy Pesten minden estére jut valami olyan koncert, amire „feltétlenül" el kell mennünk. Az ember ne hanyagolja el a kulturális kötelezettségeit...

Ekkor kezdtem gyanakodni, hogy melegebb érzéseket táplálunk egymást iránt, mint amilyeneket a káderes fogalmaz abban a gyakori típus-mondatban, hogy: „munkatársaihoz jól viszonyul!"... Pedig nem történt semmi... Csak az elvről van szó! Értik, ugye?

Két hét sem telt bele, megkaptam az áthelyezésemet. Maga Timár elvtárs írta alá és adta át a levelet.

— Ez így van rendjén, — mondta az öreg (megjegyzem, nem is öreg). — Maga nem dolgozhat tovább mellettem, mert... mert...

— Mert?

Timár elvtárs lesütötte a szemét. Érdekes! Pedig nem szokása!... Regényekben ilyenkor a kis gépírónő van zavarban... De ez nem regény. Ez valóság.

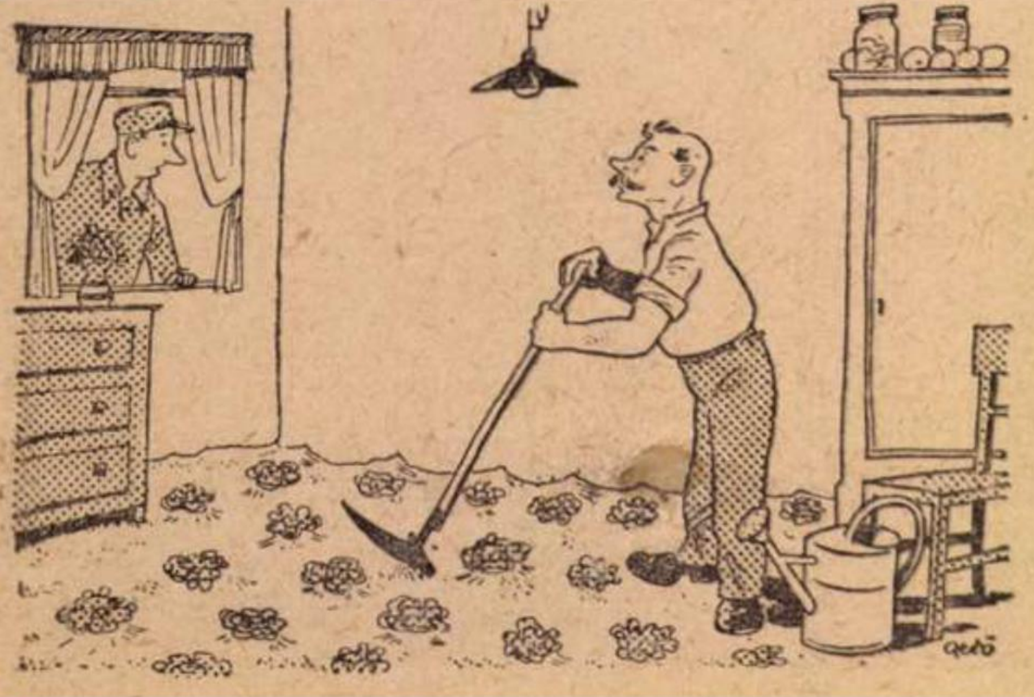
Ő szeret. Én szeretem.

Ő megkéri a kezemet. Én egy tündéri kalapot veszek az esküvőre és ünnepélyesen megígérem, hogy soha többé nem hazudok neki. Igazán soha többé, de legfeljebb egyszer-kétszer, akkor viszont bizonyára ügyesebben.

Kun Erzsébet

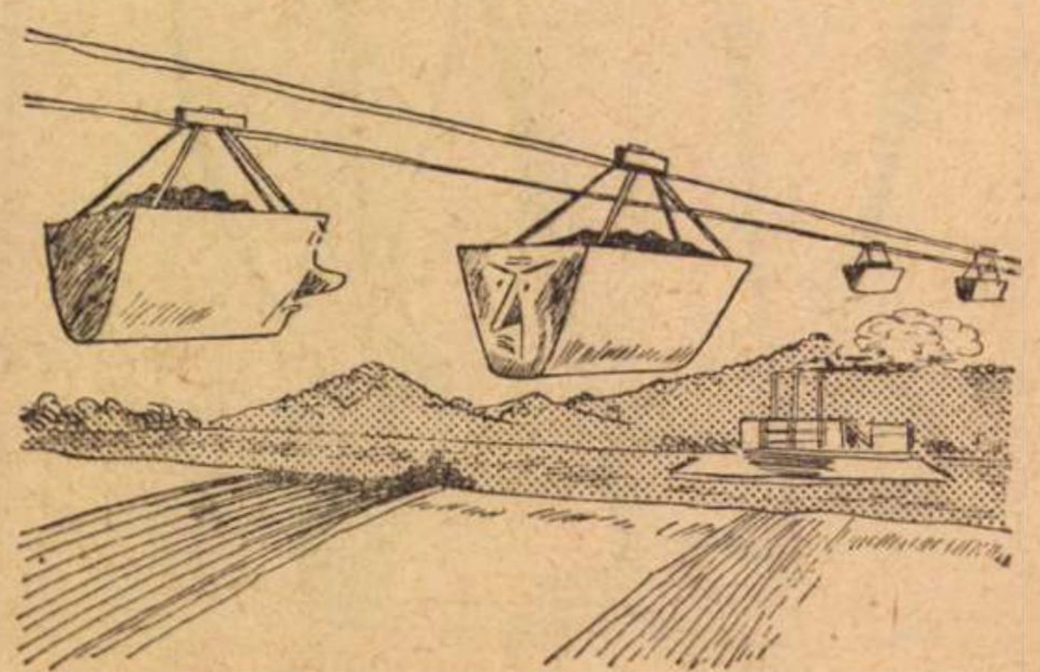
PETŐFIBÁNYÁN láttuk...

Elfogyott a kislakásépítési keret

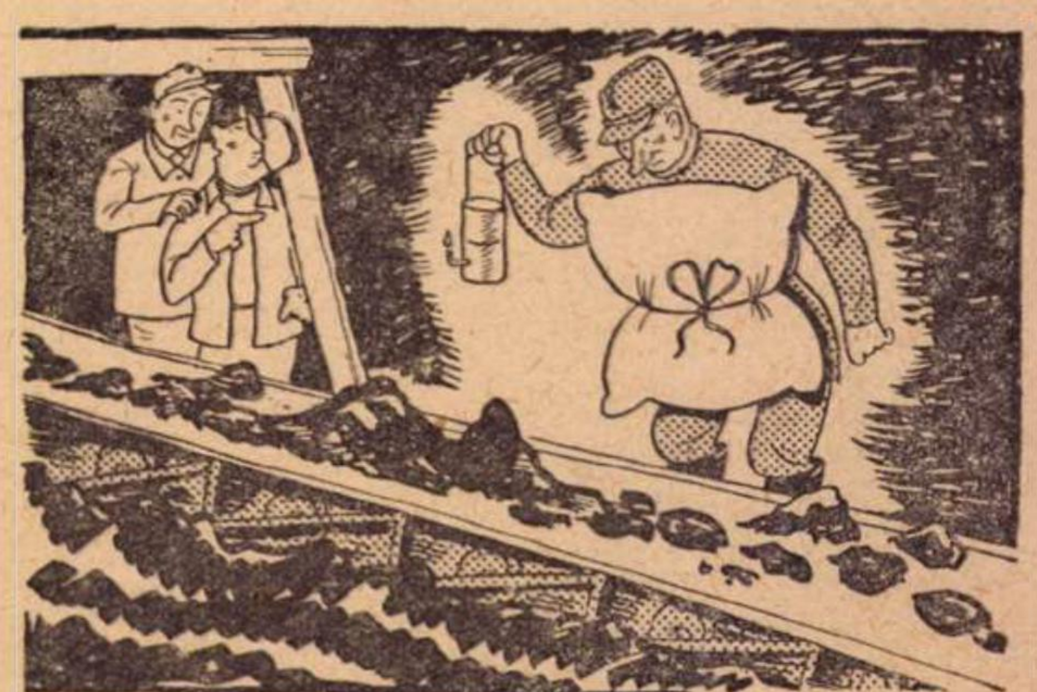
— Hát te mit csinálsz itt?
— Amíg megkapjuk a padlót, bővítem a háztáji gazdaságot.

Az egyik sodronypálya gyakran áll

Csille: Öregem, itt nem jutok sosem előre, inkább más pályára megyek...

Ilyen meós is van

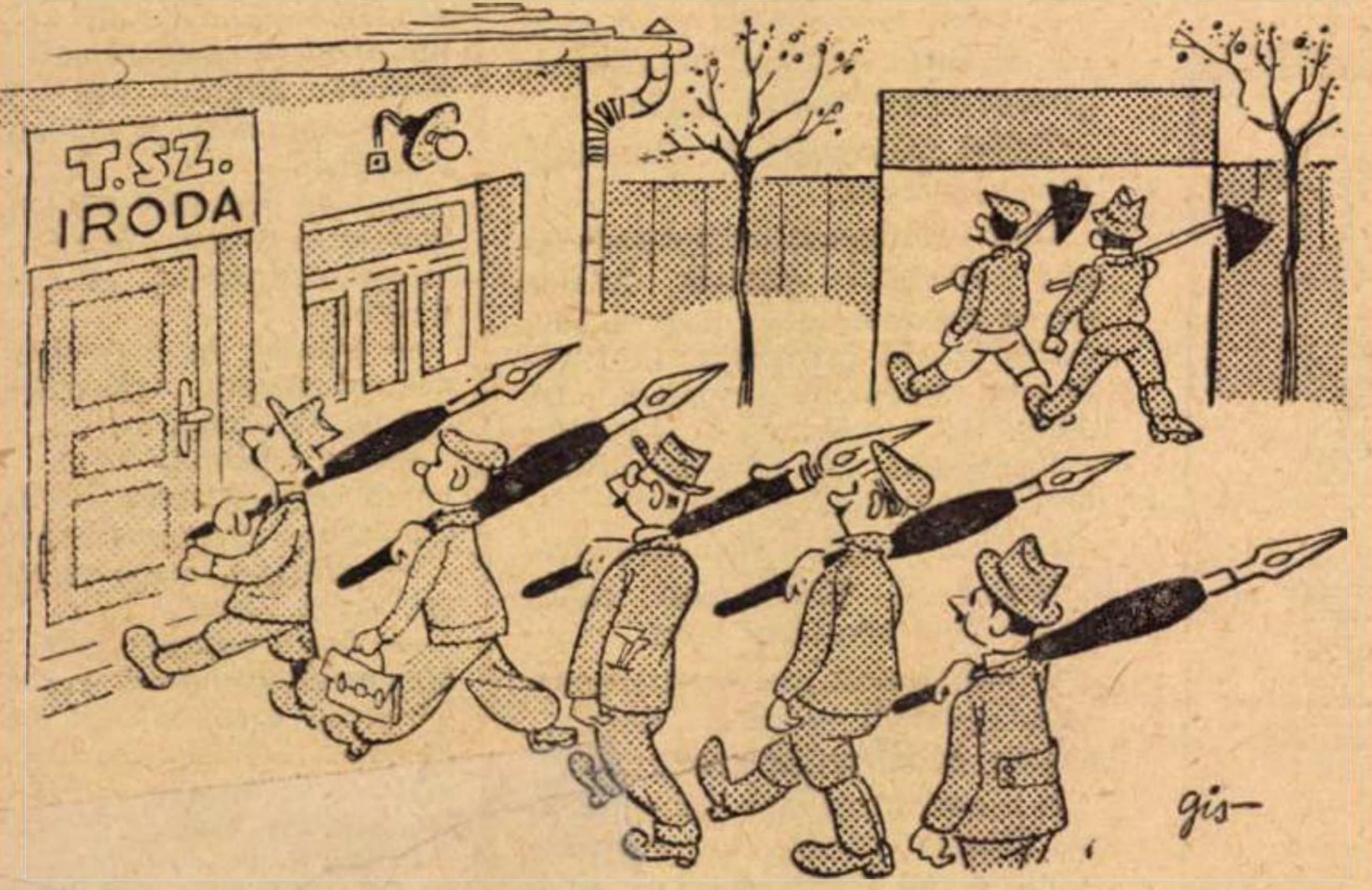
— Miért hord ez a meós vánkost a hasán?
— Tudod, újítást vezetett be: a hasára üt, úgy állapítja meg a minőségi százalékot...

Tűnődés

— Érdekes... ez a Kovács már öt éve itt dolgozik nálunk és csak a XX. kongresszus óta ismerem meg...

Indulás munkába...

Egy kép, amely magáért beszél.

MARS aggódik

— Mi történt? Megfúrtak?

A borogatás

— Hej, a jóreggelét! Csuda egy szép időre virradtunk, — szól oda a feleségének Pisze Tóth Mihály és közben nagyot nyújtózva elindul az istálló felé.

— Az hát! Nagyon szép! — vág rá a felesége a hallott szóra. — Ilyenkor ment mindig a hegybe, a szüleihez. Most meg? Mit kellett megérnem, te jóságos! Lótifuti lett. Csirás! Gyalogerő! Pisze Tóth Mihály a téeszcsés! Engem még a négylovas szekerével szédített, oszt most odamén, ahá küldik, de gyalogszerrel. Közben a szőlőt eszi a peronoszpók, meg a barackot is! Huuuh! — fúj egy nagyot az asszony, mert még néki se könnyű egy szusszal ennyit beszélni.

Pisze Tóth Mihály csak áll, áll szótlan, mozdulatlan, mint a megbabonázott, míg végre nagysokára feleszmél.

— Ne kárálj már, mert ijedtükben megtojnak a tikok. Hiszen mehetek én a hegybe...

— Mehet, mehet, de mikor? Ha megengedik! Más mondja meg Pisze Tóth Mihálynak, mikor mehet a hegybe...

— Ha más, hát más, mit tehetnék egyebet?

— Mit, mit? Hát az isia nem hasgatja kendet? — kiált rá az asszony.

— Nem az, hála a...

— Ne hálálkodjék már, hanem figyeljen ide — mondja az asszony egyre mérgesebben. — Ha nagyon akarja, akkor se hasgatja?

Pisze Tóth végre elérti a furfangot az asszony beszédében.

— Aha! — szólal meg. — Az anyja szentháromát, értem már! Okos asszony vagy te Piri! Nincs még egy ilyen a faluban, az szentség! No, add csak a dómányom...

Azzal kapta-fogta magát és elment egyenesen az elnökhöz.

— Mi baj, Mihály bátyám? — fogadja az elnök. — Hol feslett ki mámeg?

— Hát, édes fiam — rebegi szenvedő arccal Pisze Tóth. — elkapott megint ez a kórságos isia, oszt szaggat igencsak. Azt mondja a doktor, hogy borogatni kell. Sűrűen borogatni... kétóránként...

— Ha kell, akkor kell. Menynyék haza, oszt borogassa mennél sűrűjebben... — mondja az elnök, de a szemeállása úgy mutatja, hogy keveset hisz ő ebben az isiában.

Aztán mindketten mentek a dolgukra és tán még a delet is elhúzták már, amikor az elnöknek eszébejutott Pisze Tóth betegsége.

— Megnézem én azt a beteget magamnak — gondolta s már indult is a keresztútnak, Pisze Tóthék háza felé...

— Hát te, fiam, hol jársz ott, hol a madár is csak ókor jár? — kiáltja feléje Pisze Tóth felesége már messziről.

— Mihály bátyámhoz jöttem — felel az elnök — mondom, megnézem, mert bizonyosan unja magát betegen...

Pisze Tóthné lassan visszanyerve a lélekjelenlétét, magyarázkodni kezd:

— Jaj, fiam — sopánkodik — látod, ilyen az öregség! Egyiket az isia kapja el, másikat a szív, harmadikat megint valami. Az én öregem is nem győzi magát borogatni, képzeljed, kétóránként kell...

— Tán mennénk be hozzá — vágja el a szóáradatot az elnök.

Pisze Tóthné megszeppen.

— Nincs ám a szobájában — mondja.

— Nincs-e? Hát nem fekszik? — adja a csodálkozót az elnök.

— Hát... tudod... ilyen az öreg... nem bír nyugvást találni sokáig... Az imént kijött már... mert aszongya, nagyon fújtós a levegő ott benn... aszongya..., inkább kimegy ő a kert végibe, aszongya... a kazlakhoz, aszongya... oszt ledűl ott, aszongya...

Az elnök hitetlenkedve nézi a folyvást beszélő asszonyt, aki erre mégjobban bizonygat.

— Ott van ő, ott bizony, a kazlak tövibe, ha jól megnézzük, még innét is odalátunk... Ülj csak le, én elszaladok érte... Rögvest jövünk — azzal már szaladna is, ha az elnök meg nem fogná.

— Majd elmegyek én, Piri néne, kifutja az időmből...

Az asszony még egy kicsit kötözködött, aztán mit volt mit tenni, útjára engedte az elnököt. Az meg egyenest a hegynek vette az útját, a szőlők felé, mert tudta ő, mi viszi rcszra az embereit ilyenkor szőlőművelés idején. Már messziről megismerte Pisze Tóth nagy darab alakját, amint ott tett-vett a szőlőtőkék között.

— Adjisten, Mihály bátyám! — köszön rá az öregre, amint odaér. — No, szaggatja még az isia?

Az öreg arcára ráfagy a fogadjistenhez készített széles mosoly.

— Eljöttem — folytatja az elnök, — mondok, ez a szegény Mihály bátyánk kiment a hegybe óra nélkül, oszt még elfelejti majd a borogatást, úgy pedig nem gyógyul az isia...

Az öreg még mindig szótlanul áll a meglepetéstől és nagy zavarában egy ép, egészséges szőlőtőkét kezd huzigálni kifelé.

— No, nem akasztom ám soká a munkában, bátyám, megyek már — szól az elnök nagy mosollyal — csak azt akartam mondani, hogy az öt munkaegységet majd holnap levonjuk, a mai napért... Én úgy vélekszem, hogy ettől majd hamarébb gyógyul az a kutya isia is...

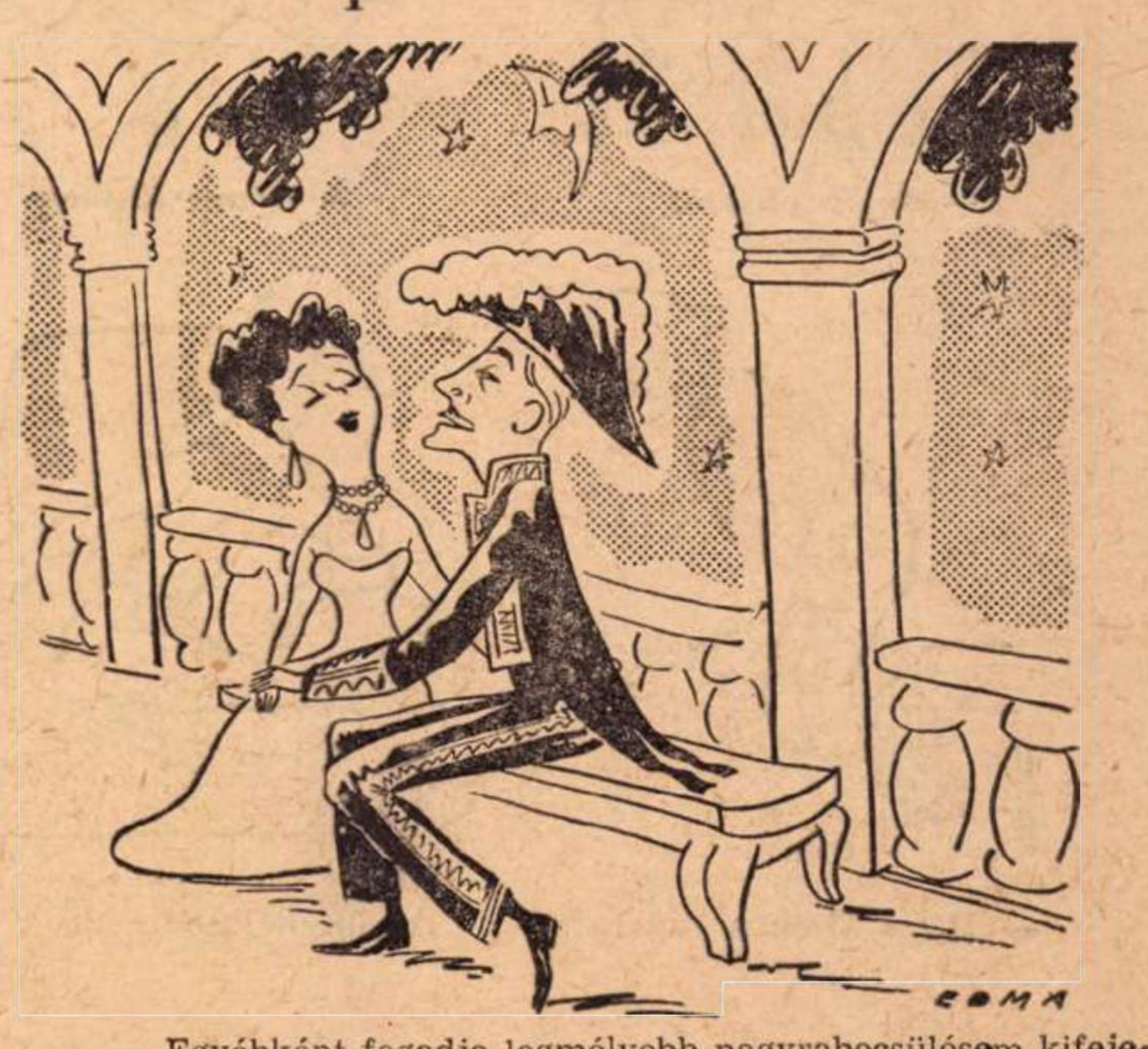
Gera Mihály

Délelőtti moziban

— Te is lógsz a suliból?
— Hova gondolsz? Én tulajdonképpen beteg vagyok...

A diplomata szerelmes

— Egyébként fogadja legmélyebb nagyrabecsülésem kifejezését...

Mitől betegek a tehenek?

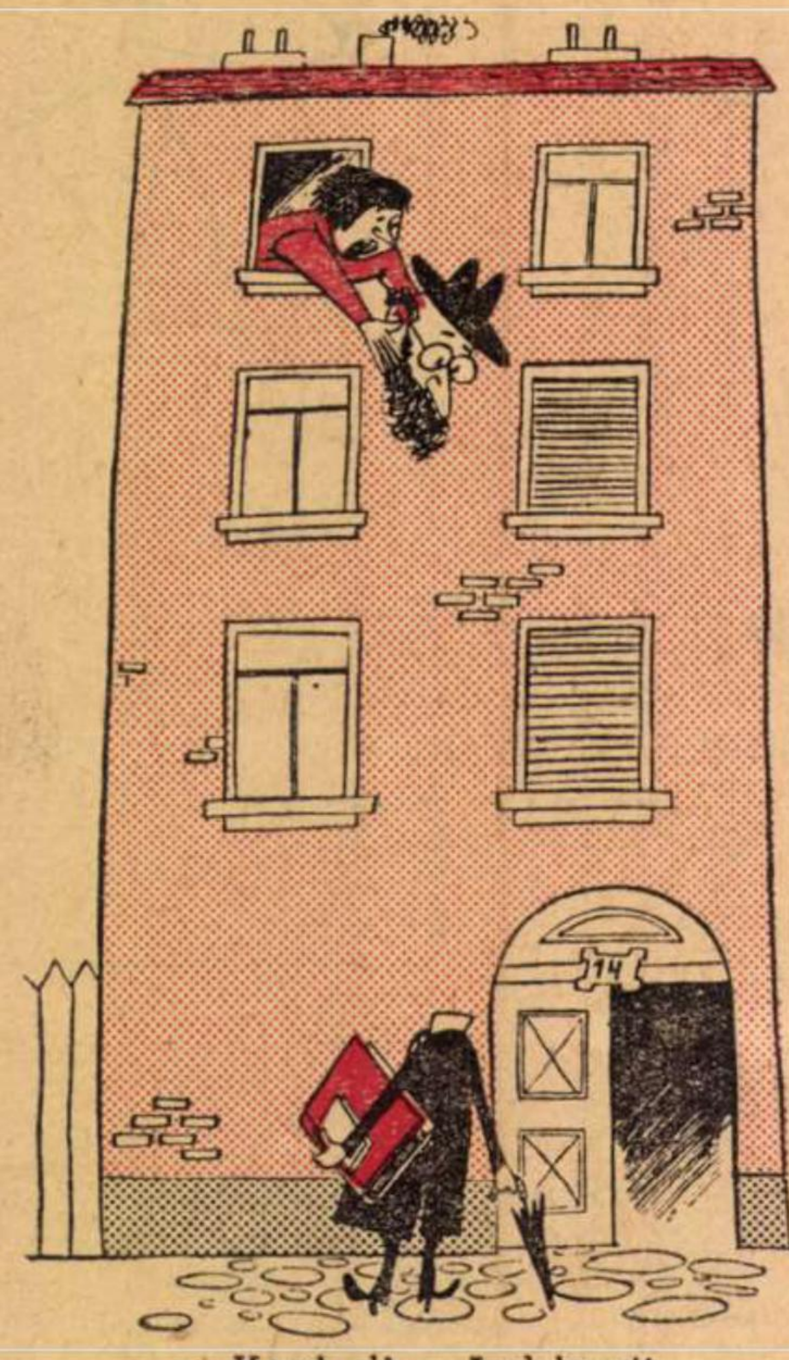

— Hol lehet ezt beváltani, doktor úr?
— A legelőkarbantartó bizottságnál...

Talán így bekerül...

Egy kicsit szórakozott

— Kapd el!... Ledobom!!

Női dolgok

— Jaj, a plisszé!

A szende kislány

— Kicsit azért felhúzom...

— Hogy üljek a rácra?

Az intellektuális kacér

— Végre kényelmesen ülök...

(Vasvári Anna rajzai)

Értek a gyerekekhez

Utazom a hatos villamoson. Előttem egy mama ül, gyermekével. A mama olvas, a gyerek a mellette lévő ülésen térdel és hátrafelé kukucskál. Tejfehérarcú, kékszemű, angyali szelidségű kisfiú. Négy év körüli.

Ahogy hátranéz, összetalálkozik pillantásunk.

Nekem is van gyermekem, értek a gyermekekhez. Rámosolygok. A gyerek egy pillanatig merően rámnéz, aztán hüvelykujját villámgyorsan orrához emeli és fennmaradó négy szabad ujját ide-oda mozgatja az orra előtt.

Kétségkívül engem akar kigúnyolni. A mama elmerülten olvas. Helytelen nevelési módszer. Majd később sok gondot fog okozni neki a gyerek nevelése. Nekem is van gyermekem, értek a gyerekekhez, tehát elfojtom a mosolyt, szemöldökömet összehúzom, számat szigorúra csücsörítem és rosszallóan csóválom a fejemet.

A hatás nem marad el. A gyerek elrántja orra elől az ujjait és „szamárfület" mutat felém.

Teljes szélességében kinyújtja rám a nyelvét.

Ilyen esetben a helyes pedagógiai érzékkel ellátott felnőtt egyén azonnal látja, hogy konok fiatalkorúval van dolga. Lesz vele elég gondja az anyjának. De addig is... majd én... Ilyenkor a legmegfelelőbb nevelési elvhez kell folyamodni.

Én is kinyújtom rá a nyelvem.

Ebben a pillanatban teljes hangerővel bömbölni kezd.

— Anyuuuu... — kiabálja torkaszakadtából — az a bácsi..., mindig grimaszokat csinál...

A mama ingerülten fordul hátra. Minden vérem az arcomba tódul, olyan vörös leszek, mint a rák... Most akármit hebegek, senki sem hiszi el nekem, hogy ő kezdte, nem pedig én. A kocsi minden sarkából megvető tekintetek lövelnek felém, a nagydarab, otromba felnőtt felé, aki nem átall ijesztgetni egy angyali szelidségű, édes fiút.

A következő megállónál galléromba húzott nyakkal lesomfordálók a kocsiról. A gyerek diadalmasan ül mamája mellett. Mindketten tüntetően lenéznek szánalmasan összeesett alakom fölött. Csak, amikor a villamost lecsöngették, néz le rám a gyerek. Diadalmasan, a győztes öntudatával mégegyszer kinyújtja rám a nyelvét.

A villamos elrobogott, így nem volt módomban utánuk szólni. Ezúton nyugtatom meg tehát a mamát, ne okozzon neki gondot gyermeke nevelése.

Ez a gyerek karriert fog csinálni!

Vajda Albert

Nem kell szó szerint venni...

Könyvkötő KTSZ nyilt meg a Tanács körút 9. szám alatt, — olvasom a villamosablakra ragasztott plakáton.

Piros betűkkel ez áll a cím alatt:

„A lakosság szolgálatában".

Tehát a könyveket a lakosság szolgálatában kötik be. Nem azok szolgálatában állanak, akik nomád életet élnek, a város határán túl, sátrakban laknak, lovon vándorolnak egyik helyről a másikra, hanem kizárólag a lakosság számára dolgoznak. Ha valaki bemegy a KTSZ-hez, megkérdik tőle:

— Maga lakos?

— Még pedig Dembinszky utcai, — válaszolja büszkén az ügyfél.

— Na, akkor ideadhatja azt a rongyos könyvet. Bekötjük! Ugyanis mi kizárólag csak a lakosság szolgálatában dolgozunk!

A Könyvkötő KTSZ nyilván jóhiszeműen írta ki nagy betűkkel, feltűnő tálalásban, hogy a lakosság szolgálatában áll. Hisz lépten-nyomon olvashatják a hasonló táblákat. Például ezt: „Ing- és pizsamakészítés. A dolgozók szolgálatában".

Egyszer kiváncsi voltam, hogy szószerint kell-e érteni ezt a hangzatos feliírást. Bementem az üzletbe.

— Kérem, én két inget szeretnék csináltatni. Azonkívül volna hat gallérozásom is.

— Ez megfelel? A legfinomabb selyempuplin. — mutattak a boltban egy krémszínű anyagra.

— Nagyon megfelelne. Csak egy kis baj van.

— Talán gyorsan kell az ing? Megcsináljuk három nap alatt.

— Nem arról van szó, hanem... ugyanis... én nem vagyok dolgozó — hazudtam. — Maradt egy kis pénzem, abból élek...

— Na és? — kérdezték csodálkozva.

— Gondoltam, mert ki van írva, hogy csak a dolgozók részére...

— Ugyan kérem, — legyintettek és már mérték is a nyakbőségemet.

De akkor miért írták ki?

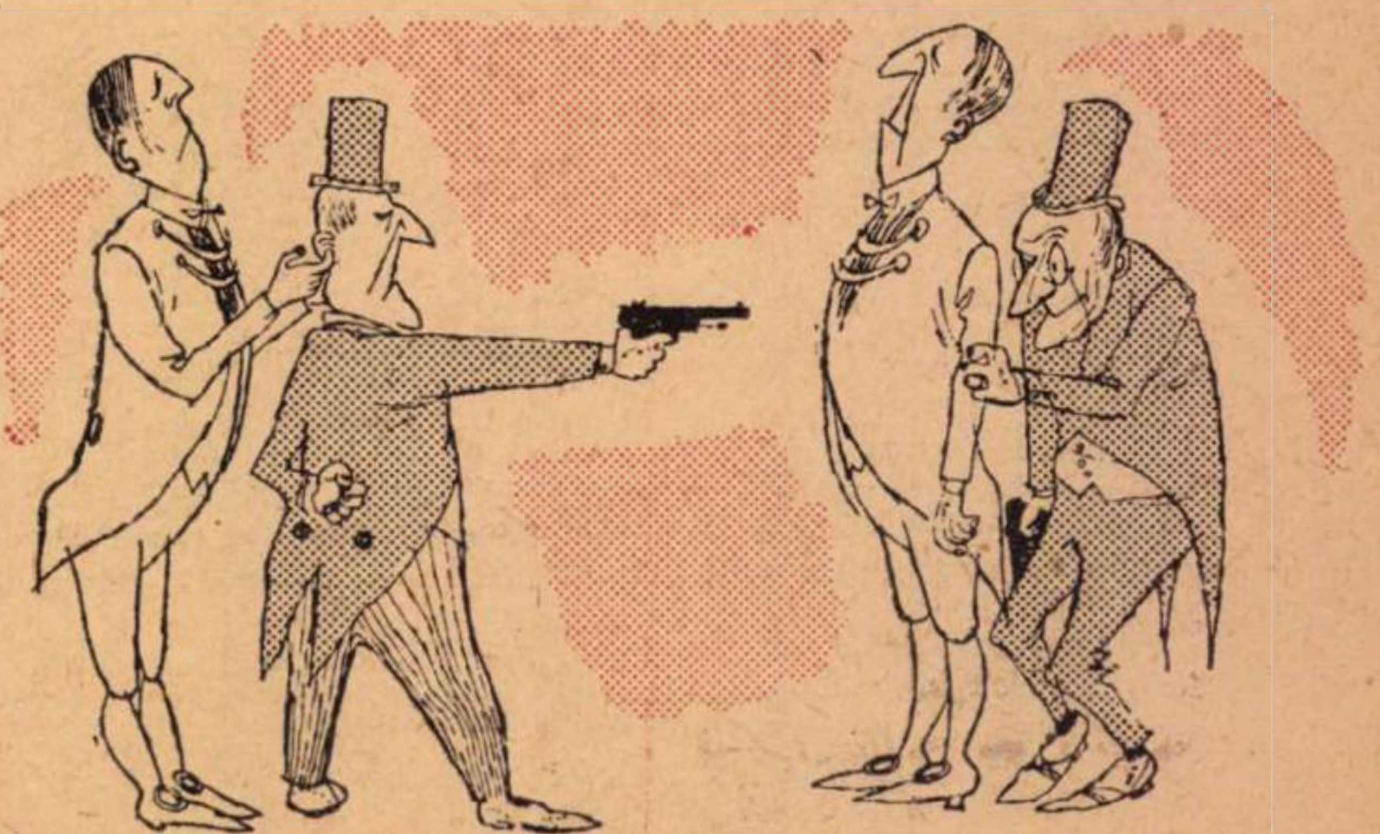
A hangzatos céltáblák igazságába vetett hitem teljesen megingott, amikor észrevettem, hogy egy cipőszövetkezet (a dolgozók szolgálatában) helyiségéből Káposztás lép ki. Káposztás egy házban lakik velem, lusta ember, egészséges és még dolgozhatna, de nem akar. Alig ötven éves, de már évek óta a gyerekeivel tartatja el magát. Néha állásba megy, de pár nap múlva kilép.

— Minek dolgozzam? — dicsekszik ilyenkor. — Ott vannak a gyerekeim.

Most is dicsekedett. Megmutatta új szandálját. Valóban, remek munka. A „Meteor" KTSZ készítette a lusta, ingyenélő Káposztás szolgálatában.

Palásti László

Arisztidék párbajoznak

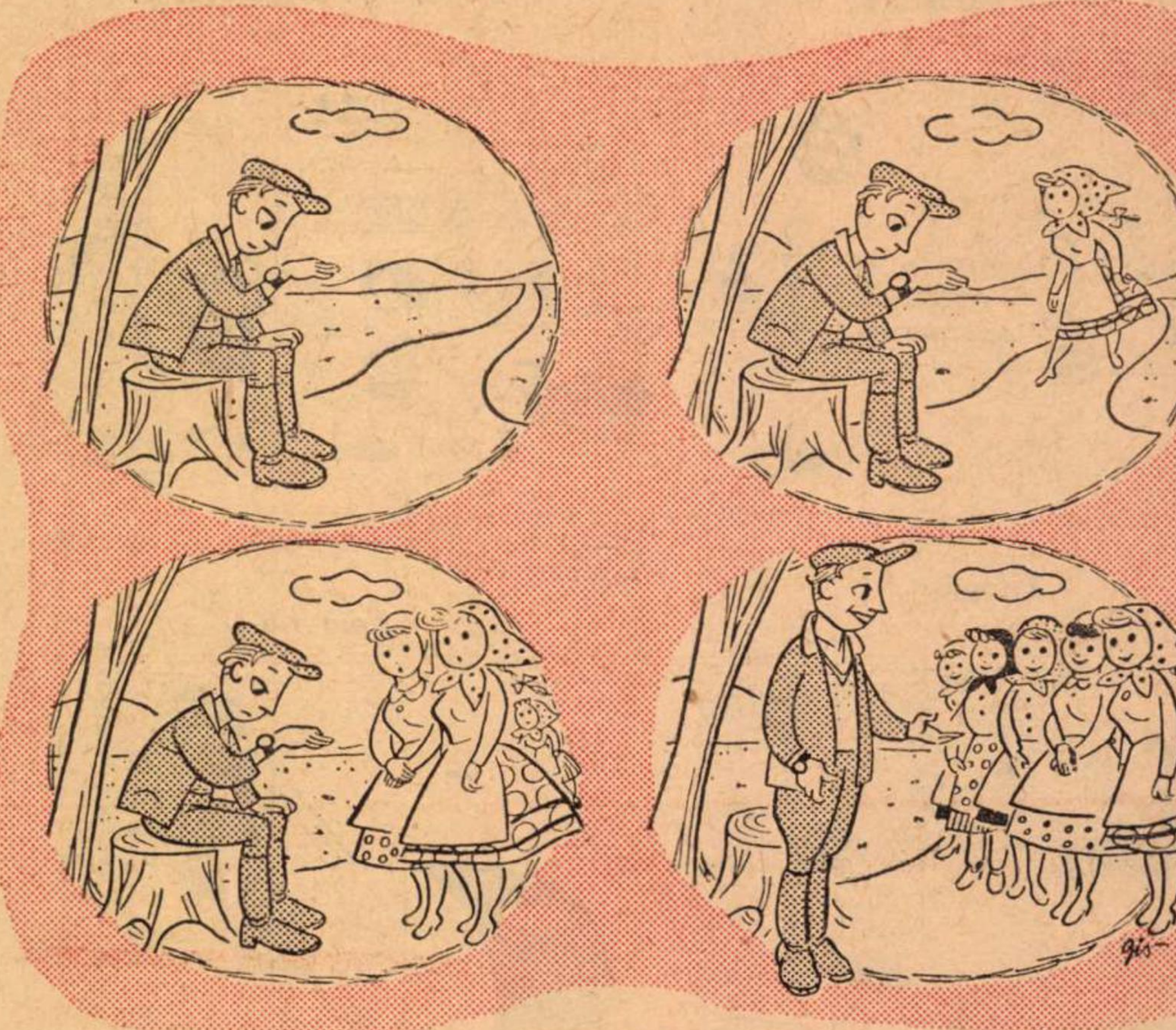
Kikötőben

— És ez ki?
— A menyasszonyom mamája. Még itt sem hagyja magára a lányát.

(Scola rajza az Eulenspiegelből)

Tavaszi randevú

— Végre együtt van a brigád... Mehetünk!

Idegen nyelvek

(Részlet Nusics Bániszláv, szerb író kiadásra kerülő humoros önéletrajzából)

Abban az időben, amikor én még a gimnázium padjait koptattam, vezették be középiskoláinkban kötelező tantárgyként a francia nyelv oktatását. S mivel ez a rendelet azonnali végrehajtást követelt, hirtelen nagy hiány keletkezett francia nyelvtanárokban. Ez a körülmény csöppet sem zavarta az oktatásügyi hatóságokat, de bennünket, diákokat sem. És a mi igazgatónk sem sokat teketóriázott, hanem kijelölt a tanári karból egy „áldozatot", akinek velünk együtt kellett megtanulnia a francia nyelvet leckéről leckére, s így oktatnia a diáknépséget. Ez, persze nagyon mulatságos volt. Végre egy tantárgy, ahol mi is sarokba szoríthattuk a tanárt, nemcsak ő minket! Igaz, amikor megtanulta a leckét, voltak kellemetlen perceink is, de mikor ő sem tanult semmit, — és ez volt a gyakoribb eset — akkor kipihentük a többi órák fáradalmait, s vidáman beszélgettünk a világ dolgairól.

Legtöbbször ő mesélt nekünk. Tőle tudtuk meg például, hogy IV. Mitrias pontusi király, aki Krisztus előtt egy századdal uralkodott, huszonkét nyelvet beszélt. Sőt — mesélte —, ő személyesen ismert egy montenegróit, aki bejárva a fél világot, öt idegen nyelven beszélt perfektül — de montenegrói tájszólásban. Ám, ha megtanulta a leckét, akkor sem maradtunk minden szórakozás nélkül. Ilyenkor ünnepélyes szónoklattal vezette be az órát, mely rendszerint így kezdődött:

— Fiaim! A francia nyelv tanulása igen nagy jelentőségű dolog! Lehet, hogy az életben nem lesz erre szükségetek, ha mondjuk közületek valaki külügyminiszter akar lenni. De ha valamelyikötök olyasfajta ambíciót táplál magában, hogy szállodaportás lesz, akkor — és ezt véssétek jól a fejetekbe —, a francia nyelv tudása nélkül nem boldogulhattok.

Ez emelkedett szónoklat után elővette az egész országban egyedül ismert és használt francia nyelvkönyvet, mely ezt a hangzatos címet viselte: *„Ohlendorf módszere a francia nyelv tökéletes elsajátítására."* Ezután a tanár és a tanulók között a következő párbeszéd zajlott le az eredeti Ohlendorf módszer szerint:

Kérdés: A felesége bátyjának van egy madara, amelyik szépen énekel?

Felelet: Igen, a feleségem bátyjának van egy madara, amelyik szépen énekel.

Kérdés: Az ön nagynénjének az unokahuga nem rokona az unokaöcsém nagynénje hugának?

Felelet: Igen, az én nagynéném unokahuga az ön unokaöccse nagynénjének a hugának.

Kérdés: Látta-e ön a nagybátyám kalapját?

Felelet: Igen, én láttam az ön nagybátyjának a kalapját az én nagynéném kertjében egy padon, ahol ő tegnap megevett egy almát.

Kérdés: Beszéli-e az ön bátyja a francia nyelvet?

Felelet: Nem, az én bátyám nem beszéli a francia nyelvet, de van egy bicskája.

Kérdés: Szereti-e az ön huga az érett sajtot.

Ebből az ízelítőnek adott párbeszédből is látható, hogy az Ohlendorf-féle módszer milyen kiválóan alkalmas a francia nyelv tökéletes elsajátítására.

Emlékszem egy fiatal diplomatára, aki szintén Ohlendorf szerint tanult franciául, s ennek következtében egy diplomáciai fogadás alkalmával a következő kérdéseket intézte az egyik nagykövethez.

— Az ön állama nem óhajt-e közelebbi kapcsolatban lenni a mi államunkkal? Az ön állama nem óhajt-e nyilatkozatot tenni a mi államunknak, hogy az ön állama hajlandó jószomszédi viszonyban élni a mi államunkkal?

S ugyanez a diplomata egy fogadás alkalmával a jobboldalán ülő pápai nunciussal — Ohlendorf alapján így kezdett beszélgetést:

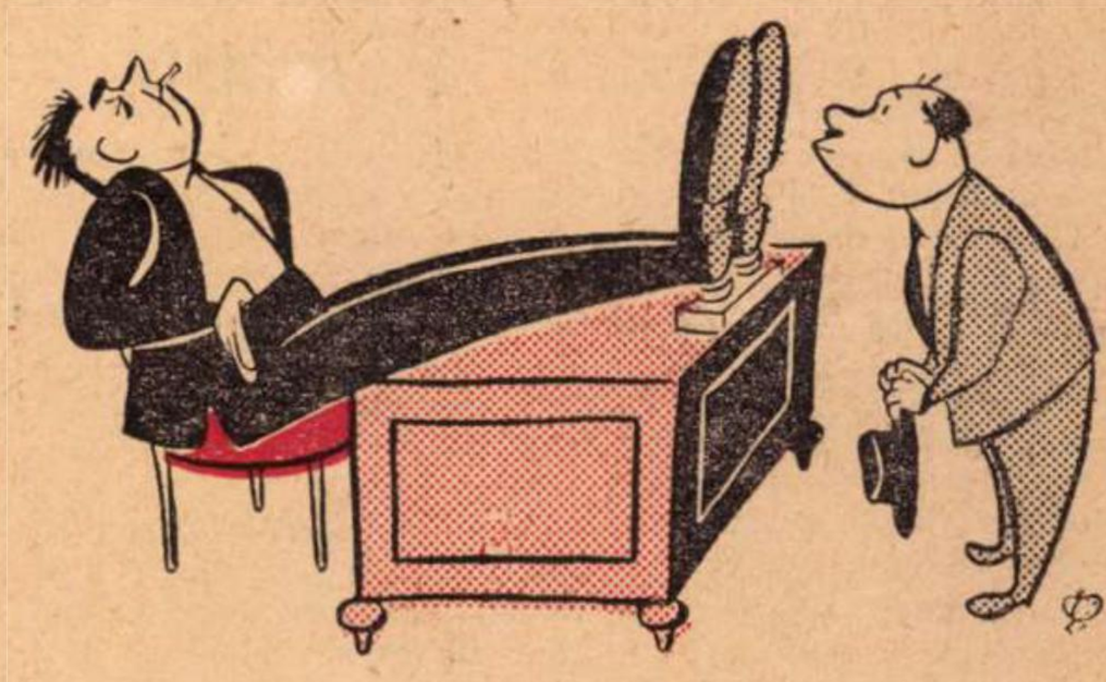
— Az ön nővére szereti az érett sajtot?

Amikor pedig Inez Habainera, a spanyol követ felesége megkérdezte tőle, hogy beszél-e angolul, barátunk — el nem szakadva Ohlendorftól — így válaszolt

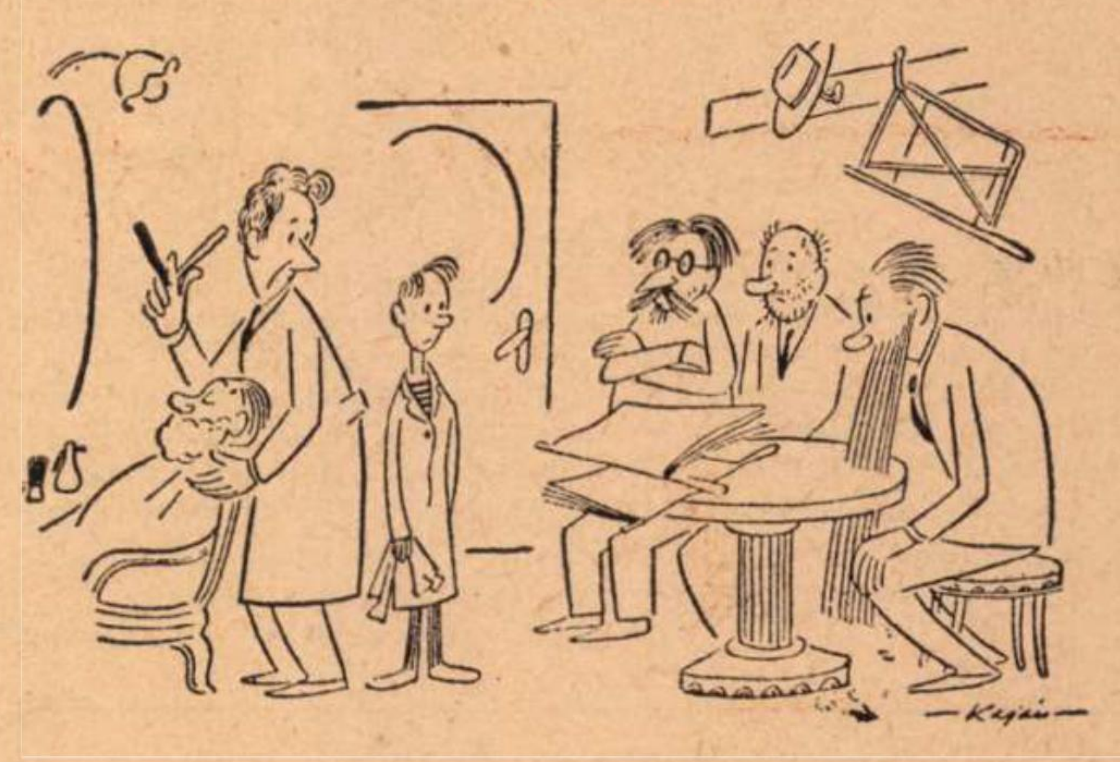
— Nem, én nem beszélem az angol nyelvet, de van egy bicskám.

(Fordította: Major László)

Kísértés

Borbély-ötperc

EZ AZÉRT TÚLZÁS!

— A kartársnő megint tíz percet késett!

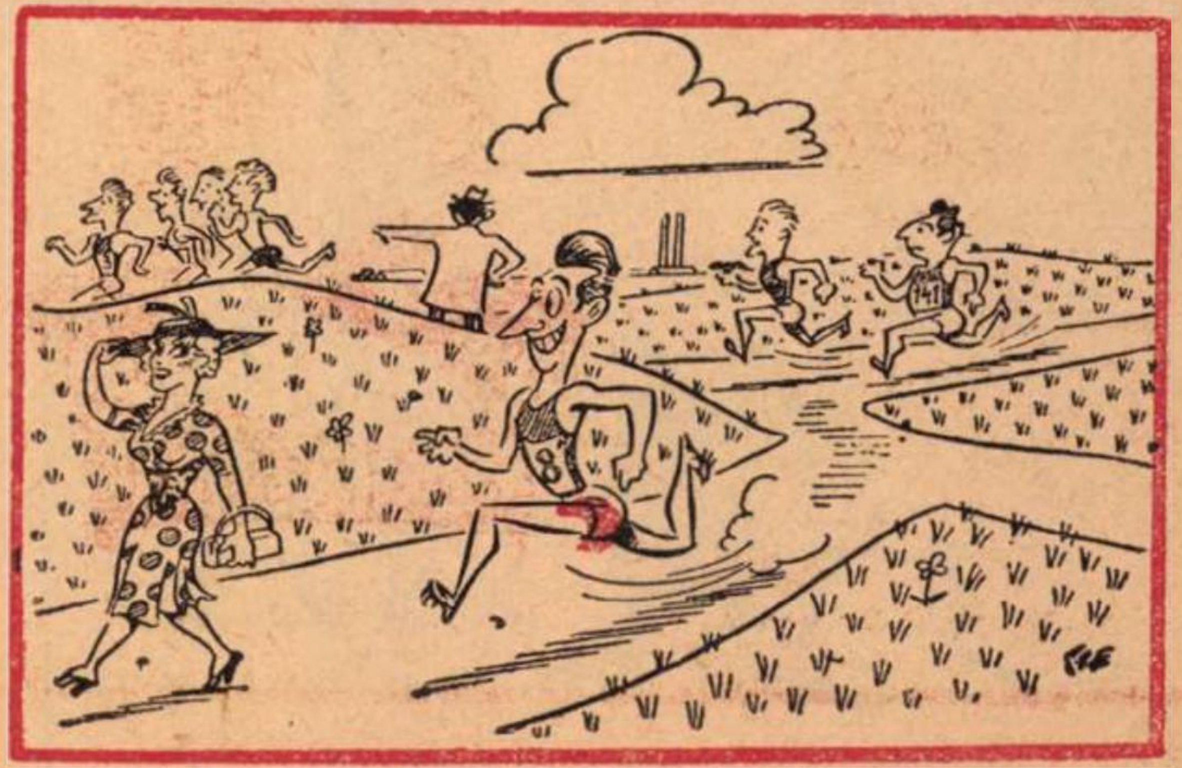
Ezt az újítást

nem fogadták el a „Levendula" kozmetikában

— Na, asszonyom, hogy van megelégedve?

Megindultak a tavaszi futóversenyek

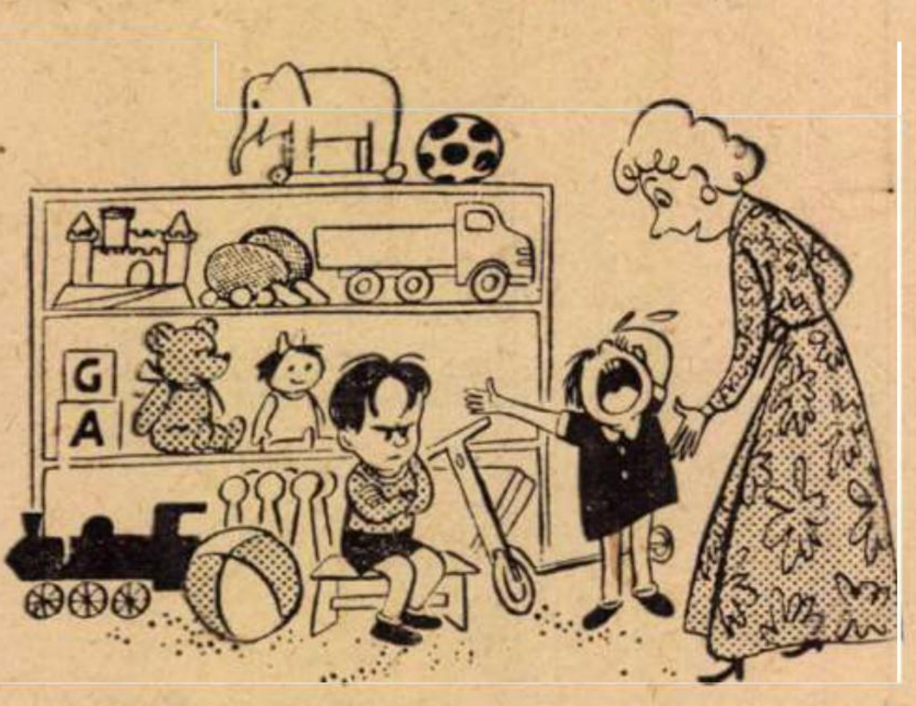
Felnőttek példája nyomán

A kis bürokrata

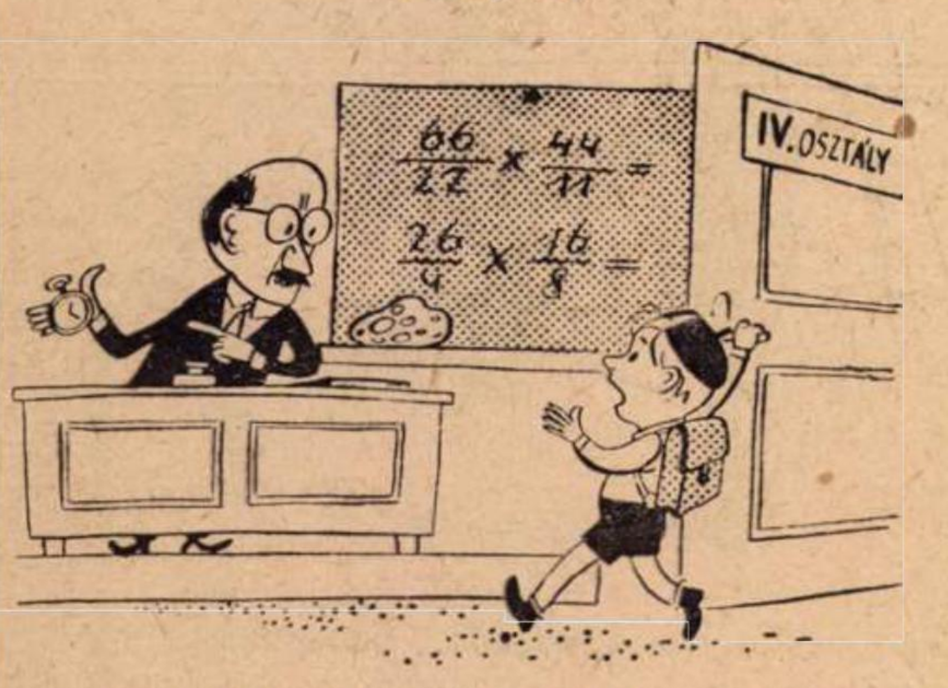
— Miért nem tartod be a hivatalos utat?!

Mi lesz, ha megöregszik?

— Miért sírsz, Évike?
— A Pisti raktárnokot játszik és egy játékot sem akar kiadni...

Kifogás

— Azért késtem, tanító bácsi kérem, mert az anyósom temetésére kellett mennem...

Apja fia

— Mama, hatra kérem a kocsit!

A férj tavaszi ruhatára

(Elmondja: egy férj a sok közül)

... Tavasszal az erdők fája
Új ruháról álmodik;
S az ember is, akin már a
Téli holmi elkopik
Én is sokat álmodoztam,
Vonzott minden kirakat,
Mert ruhám rossz állapotban
Volt, és itt-ott kiszakadt.

Könyökvédő fedezgette
Könyökön a hézagot.
A nadrágom szint vesztett, de
Kárpótlásul fényt kapott.
Kalapomon több zsír volt, mint
Az Újházy-levesen...
Úgy elnyűttem én a holmit,
Ahogy talán kevesen.

Feleségem szólt, a drága:
— Megsúgta a kisújjam,
Hogy tavaszi új ruhára
Szükséged van, kisuram.
Enyészetnek nosza add át
Minden ócska darabod.
Tedd fel ezt a svájci sapkát,
S dobd el azt a kalapot!...

Nézem a kis svájci sapkát,
S megdöbbenve kérdezem:
— E sapkát több hónapon át
Nem te hordtad, édesem?

— Ej, dehogynem —, szólt a
párom —,
De most vettem kis tokot,
És a sapkát rád ruházom,
Panaszkodni nincs okod!
Kopott zakód helyett vedd fel
Hamar ezt a kardigánt!

S feleségem friss kezekkel
A kabátból csak kiránt,
A kardigánt rám gombolja,
Gyanumat nem altatom,
Mondom: — Mintha tiéd volna
Ez a holmi, angyalom!

— Az enyém volt, s tőle válnom —,
Szólt a párom —, oly nehéz!
De.. készül az új kabátom,
Halvány drapszín, mint a méz,
Átadom hát ezt tenéked,
Pótol egy szép új zakót,
Lásd, mily bölcs a feleséged,
S takarékos, mint a skót!...

— Angyal vagy! — rebegtem
halkan —,
Rég láttam ily bölcs fejet;
De a nadrág is rossz rajtam,
Szoknyát adsz tán ahelyett?

— Szoknyát nekem varrnak
éppen —,
Szólt nőm —, de a pantallót,
Amit hordtam egész télen,
Átszabják, s te azt kapod!...

— A természet új ruhát kap, —
Sóhajtottam. — Fájdalom,
Hogy a természet urának
Nem dukál, csak ócska lom...

— Csacsi! — szólt a feleségem, —
Ne panaszkodj, ne búsulj,
Ez a holmi ócska: — nékem,
De neked még: — csupa új!

K. Tóth Lenke

Meglepő tábla

(Kaján Tibor rajza)

FEJFÁJÁS

Fájt a fejem. Mintha ráült volna valaki.

— Pardon, rá tetszett ülni a fejemre! — mondtam a láthatatlan illetőnek, de nem kaptam választ.

Ültem és néztem magam elé, mint egy bölcs, de semmi okos gondolat nem jutott az eszembe.

Az orrom előtt egy végtelen fehér hómező terült el. Ha csak ránéztem, vacogott a fogam. Sehol egy ember, sehol egy jegesmedve. A szívemben félelem.

— Naplót kellene vezetnem az utolsó órákról — gondoltam magamban — úgy ahogy az igazi expedíciósok szokták. S ha már nem lesz mit ennem, akkor felfalom a cipőmet, hozzá a nyakkendőmet savanyúság helyett.

Lehúnytam a szemem, de csak egy pillanatra.

Aztán csodálkozva láttam, hogy az asztalomnál ülök és az előttem elterülő hófödte síkság nem más, mint egy hófehér kéziratpapír, amelyre humoreszket kellene írnom.

Mosolyra húzódott a szám, kinevettem előbbi félelmemet, de aztán jaj, nem tudtam visszakomolyodni, nem tudtam visszarángatni a számat és görcsösen mosolyogtam, mint egy diplomata.

— Mi lesz így velem? — töprengtem kétségbeesetten és a szememből kipotyogott tizenhárom könnycsepp.

Akkor újabb meglepetés ért: megnőtt a szobám. Előbb még kicsi volt, alig, hogy elfértem benne, meghitt és barátságos, most meg hatalmas, huzatos és fenséges mint egy öreg dóm.

— Főbérleti dómom van! — motyogtam. — Az is valami!

A mennyezet olyan magasan volt, hogy szédület fogott el, ha felnéztem és megroppant a nyakcsigolyám. Nyugodtan lovagolhattam volna a szobában, ha lett volna lovam. S ami a legborzasztóbb, állandóan harangoztak, mintha ünnep lett volna, vagy temetés. Később rájöttem, hogy csak a karórám ketyegett. A tárgyak is megnőttek. A ceruzám akkora lett, mint egy fenyőfa törzse, a radírom, mint egy malomkő. Az óriási méretek megfélemlítettek, még kisebbnek éreztem magam, mint amilyen vagyok. Attól féltem, hogy jön valaki és rámlép.

Elhatároztam, hogy sétálni megyek.

— Egy kis séta nem fog ártani, barátom, barátocskám! — súgtam magamnak kedvesen.

El is indultam mindjárt, hátratett kézzel, valami divatos sanzont fütyürészve, könnyedén emelgetve a lábamat — fel a falra. Megfogadtam, hogy csak minden harmadik falmintára lépek és ha netán — jajistenem! — eltéveszteném, akkor... akkor se történne semmi. Hirtelen valami vajszínűbe léptem. Ez mi? Ja, a plafon! Hurrá, fenn vagyok a plafonon. Itt egy kicsit megálltam és kiszuszogtam magamat.

A mennyezeten spacérozva remek, egészen eredeti gondolatok jutottak az eszembe a szerelemről, a jóságról, a hűségről és a boldogságról, mint olyanról. Magam is meglepődtem, hogy ezek a gondolatok még senkinek sem jutottak az eszébe, pedig nyilvánvaló dolgok, olyan egyszerűek, mint az ábécé.

Gyorsan lejöttem a másik falon, hogy feljegyezzem őket, de akkorra már minden kiröpült a fejemből és nem maradt más benne semmi, csak a fájdalom.

Aztán már csak halványan emlékszem rá, mit csináltam, azt még tudom, hogy feltörtem néhány diót a fejemmel, mert eszembe jutott, hogy másnap diósmetéltet akar főzni a feleségem.

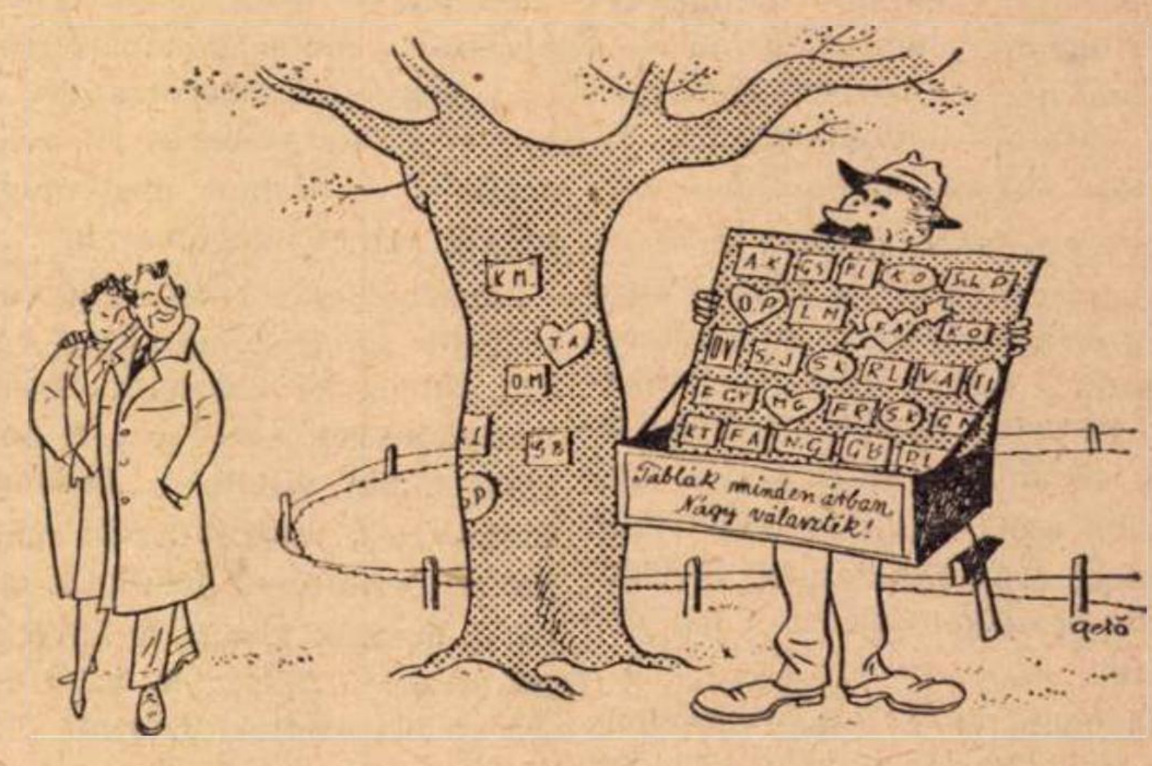
A karomra dőlve aludtam el...

Mire a feleségem hazajött, már elmúlt a fejfájásom. Ahogy felébredtem, első pillantásom a falra esett: ott van-e a lábam nyoma. Szerencsére nem látszott semmi. Különben kaptam volna a feleségemtől:

— Ki hallott már ilyet! Cipővel falra mászni!

Mikes György

ITT A TAVASZ...

Védjük a fákat!

Szórakozott férj

Az Úttörő Áruház gyermekruha osztályán a vásárlók sárkányt kapnak ajándékba.

— Sárkányt már tetszett kapni?
— Igen, tizenöt éve...

MINDENFÉLE

Epigón író: az írhatnám szolga.

★

Egy öntudatos ember vallomása: „Vigyázok magamra, mert belőlem csak egy van. Másból sok van, tehát könnyen pótolható".

★

Nagyon kényes vagyok a könyveimre. Minden apró kis folt, vagy gyűrődés miatt botrányt csapok. Annyira megfélemlítettem barátaimat, hogy már nem is merik visszaadni a kölcsönkért könyveket.

★

Nagy író az, akinek a gyenge műveit is kiadják.

★

Javaslom, hogy a legközelebbi tisztasági hónap alkalmával ne feledkezzenek meg a tiszta lelkiismeretről és a tiszta jellemről se.

F. L.

Kulturfront

Darvas Szilárd:

Abgang

Német szó. Azt jelenti, hogy „kimenet”. Ezt gyengébbek kedvéért jegyzem meg. (Ez enyhén szólva nagyképűség, mert nálam gyengébben senki sem beszél németül.)

Az abgang főleg a színházak táján népszerű kifejezés, azt a fizikai és lelki folyamatot jelöli meg, amellyel és amelyben a színész elhagyja a színpadot.

Nem egyszerű dolog az abgang, mert a színész, midőn elhagyja a színpadot, pótolhatatlan űrt szeret maga után hagyni. Vagyis egy olyan űrt, amit legfeljebb ő tölthetne be újra, ha nyomban visszajönne, erre azonban nincs módja, mert ha nyomban visszajönne, a rendező nyomban lerugdalná a színpadról. Ennélfogva a színésznek úgy kell távoznia a színpadról, hogy a néző őszinte sajnálatának adjon kifejezést, amiért átmenetileg (kis színész esetén a darab egész további tartamára) nélkülözni kénytelen a szóbanforgó művész lenyűgöző egyéniségét és eme fájdalmának tapsban adjon kifejezést.

Taps! Minden színész álma és éltető kenyere! Taps! Összevert tenyerek spontán és dübörgő ritmusa, az a zene, amelyben a botfülű ember is meg tudja különböztetni az igazit a hamis hangtól. Vigyázzunk ennek a muzsikának ősi őszinteségére. Mert nem mindig vigyáztunk.

— Plaudite! Tapsoljatok! — mondta az antik kor színésze, mikor az egyetlen legnagyobb jutalmat várta a közönségtől.

No de hagyjuk a lírát, annál is inkább, mert latinul még annyit se tudok, mint németül. Visszatérve a mondottakra, minél kisebb a színész, annál pótolhatatlanabb űrt szeretne maga után hagyni, ami aztán mindenféle tragikus következményekre vezet. Hatásos kimenet: az az abgang, amely sokféle van és két főcsoportra oszlik, úgymint drámai és vígjátéki abgangra.

Bevált drámai abgangok: velőtrázó sikoly, feltörő zokogás, pofon, ajtóbecsapás, sátáni kacaj, ismerősök a nézőtéren. Ezek mind tapsos abgangok.

Finom drámai abgangok: Néma távozás, az ajtóból hosszas visszanézés. Elfojtott sikoly. Halk nyöször. Kimenet után visszajövés, legyintés, újra kimenés. (Sokáig lehet csinálni.) Fájdalmas mosoly. Visszafojtott velőtrázás. Halkan betett ajtó. Sok-sok ismerős a nézőtéren.

Vígjátéki abgangok: Vicc. Jó vicc. Szóvicc. Vicc, amit az író talált ki, de a színész nem hajlandó elmondani. Vicc, amit a színész talált ki, de az író nem hajlandó megengedni. A színész mégis elmondja. Utána nagy taps. Színész: Na kinek volt igaza? Írót megüti a guta. Távozik az élet színpadáról. Gyenge abgang.

Operett-abgangok: 1. A szerelmespár részére. Ária befejezése mélyen bele a néző képébe. (Torok-abgang.) Ugyanez prózában: „Visszajössz?” „Soha”“ (Kacagva el.) Mégis szeretem… (Egyedül, könnycsepp szétmorzsolva.) Primadonna maga elé: „Hát én most hova menjek…” (A nézőtéren itt-ott kuncogás, de biztos taps.) 2. Táncoskomikusi abgangok: Szám után ki, szalmakalap bedugva. Szaltóval el, majd flick-flack-kal vissza. Szubrett hátán ki, szubrett hátán ki-be. Zsákbafutás, lepényevés, ökörsütés.

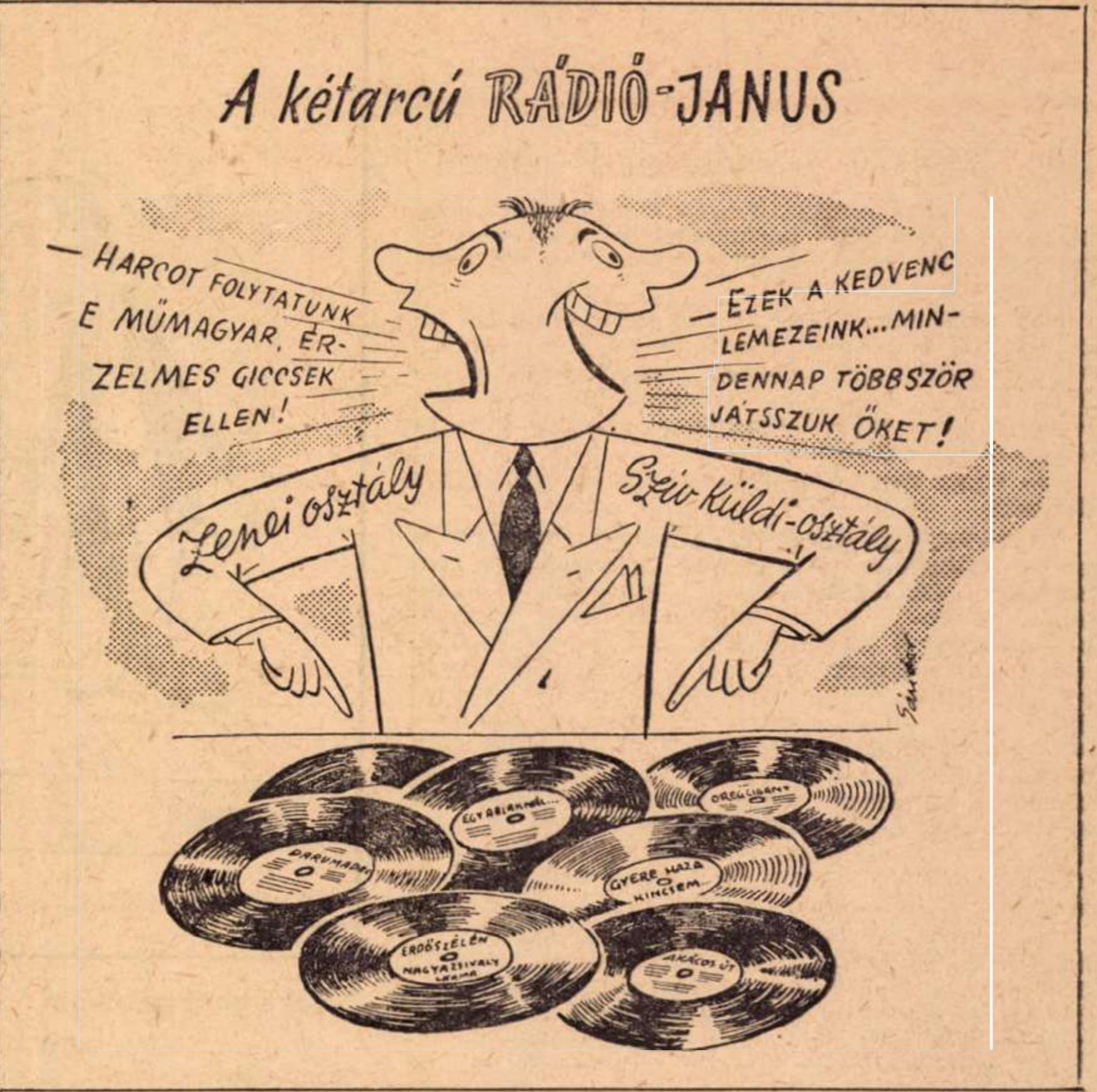
Persze ezek csak példák. Rengeteg a variáció.

Nagy színész megrendeli az abgangot, nagyobb színész maga írja, még nagyobb színész egyedül nevet rajta. Kis színész kunyerál érte. Mondhatom azt,

hogy fuszekli? — kérdi esdeklő szemmel. Író fáradtan: mondhatod. Színész másnap szomorúan: nem nevettek… Mondhatom azt, hogy… (Valami újabb ökörséget mond, azon se nevetnek, aztán már meg se kérdi az írót, borzalmasnál borzalmasabb vicceket talál ki, a legrémesebbet akkor mondja, amikor a sajtó testületileg ott van és egyöntetűleg megállapítja, hogy a szerzőnek milyen alpári humora van.)

Ezzel be is fejezem ezt a kis írásomat. Point nélkül. Vesszen az abgang! Ne plautide! Ne tapsoljatok!

A kritikus özvegye

— És most miből élsz, drágám?

— Ó, szegény férjem rengeteg megjelent kritikát hagyott rám, úgyhogy csak a neveket és címeket kell megváltoztatni…

Két VOLTAIRE epigramma

Le Franc-ról

Tudjátok-e, Jeremiás
élete mért volt csak sírás?
Jól látta ő, próféta-módra:
Le Franc úr lesz a fordítója.

Jean Fréron-ról

Minap lent a mély völgyben ott
kígyó szúrta meg Jean Fréront.
Mit gondoltok, mi lett vele?
A kígyó megdöglött bele.

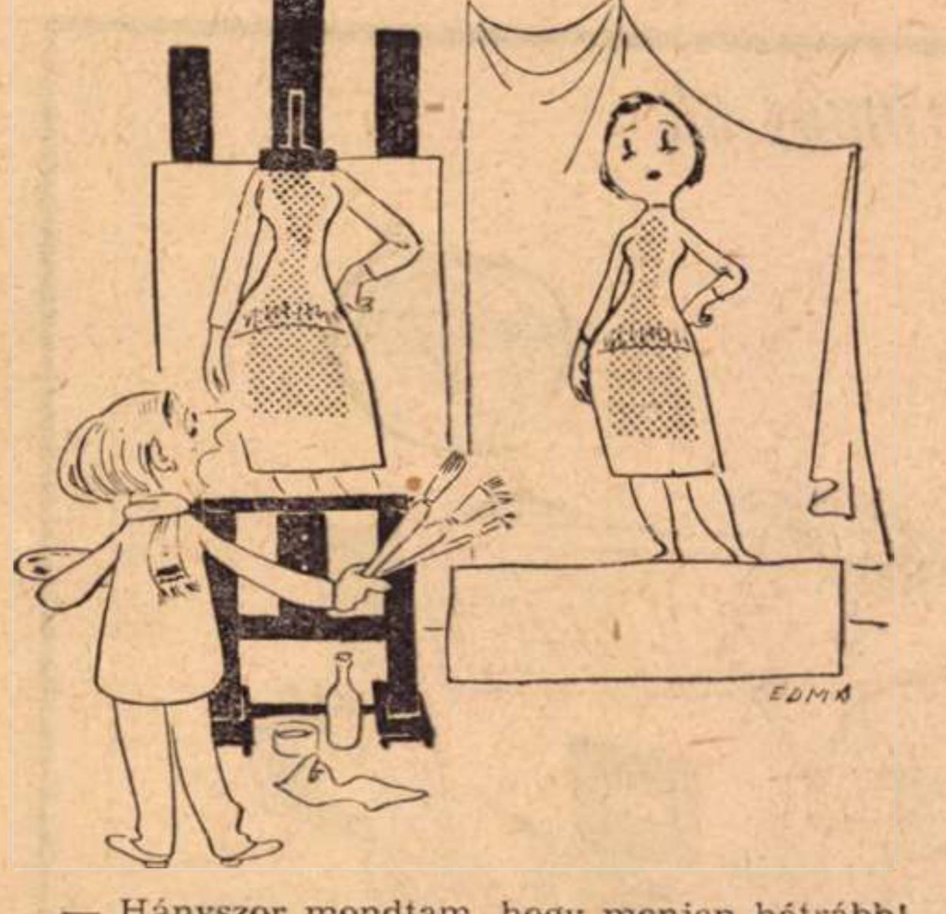
(Fordította: Nemes György)

Szezonvég előtt

A minden esztendei átszervezés réme előreveti árnyékát…

Perspektíva

— Hányszor mondtam, hogy menjen hátrább!

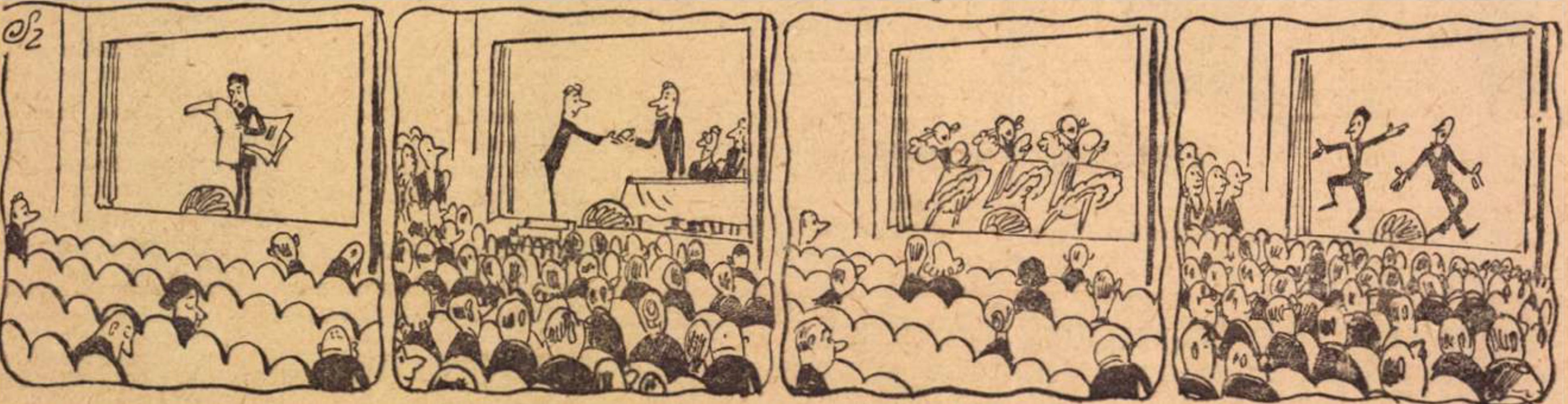
A humor könyvéből

KURZ ZELMA, a tüneményes hangú, világszerte ünnepelt énekesnő hallatlanul babonás volt. Amikor hosszú betegségéből felépülve, első nagy előadóestjére indult, a hangversenyterem bejárata előtt kéményseprőt látott. Úgy megörült neki, hogy majd hogy a nyakába nem borult.

— Engedje meg, hogy hálámnak ezzel is a jelét adjam — szólt a művésznő, egy bankjegyet nyújtva a kéményseprő felé.

— Köszönöm művésznő, — hangzott a válasz — én már fizetve vagyok. — És egy pillantást vetve az ajtó előtt álló impresszárióra, udvarias kézmozdulattal hárította el az ajándékot.

KÖZÖNSÉGKRITIKÁNK EGY KULTÚROTTHON MŰSORÁRÓL

Szónoklat a műsor előtt — Jutalomosztás — Saját gárda — Vendégművészek

Incselkedő

Hevül a föld, jön a vőlegény,
incselkedő tavaszi legény.
Szemtelenül halmokon motoz,
minden bimbót izgalomba hoz!
Biztatja a szégyellős arát:
dobja le a téli rokolyát…
hisz közeleg már a nyári nász!
A piruló mátka csupa láz,
csupa tűz már: Jöjj hát jegyesem!
Ám a gonosz meglép jegesen,
s szellőivel hetykén dudorász…
Ó! Pongrác! Szervác! Bonifác!

Ladányi László

Le a bürokráciával!

Az ötlet jó, a kivitelezés rossz!

Okos ember lehetett, akinek eszébe jutott, hogy gépesítse a Budapesti Borforgalmi Vállalat visszáruraktárát, hogy ezáltal jelentős munkát és költséget takarítson meg.

Az elképzelés — hogy az üres palackokkal telt ládák ezentúl görgősoron utazzanak majd a pincében levő raktárhelyiségbe és onnan a mosott palackok palackszállítón, a ládák pedig a ládaszállítón jussanak a földszinten levő töltő- és csomagolóhelyiségbe —, szinte álomszerűen szép volt.

— Vajon megvalósul-e? — kérdezték egymástól a dolgozók.

A tervező és kivitelező elvégezte munkáját, a szállító berendezés is elkészült. Elkészült, de nem használják. Ott áll felszerelve a raktárban a görgősor, a palack- és a ládaszállító berendezés. Igaz, kipróbálták, de a görgősor lejtős szakaszán felbukfenceznek az üvegekkel teli ládák. A palackok ezt a mutatványt persze nem tudják törés nélkül elviselni. Ezenkívül az egész görgősor túlméretezett, mintha a tervező arra számított volna, hogy alkalomadtán traktorokat is szállítanak a görgőkön. A palackszállító gép szintén túlméretezett, balesetet okozhat, ezért nem használhatják. A ládaszállítót is túlméretezték. A szükséges energiamennyiség kétszeresét fogyasztja és csak akkor lenne alkalmazható, ha kisegítő-szerkezetet terveznének és szerelnének hozzá.

A vállalat dolgozói körében nagyon „népszerű" a berendezés. A termelési értekezleteken úgy szidják a készítőket, mint a bokrot. A használhatatlan szállító berendezés egyébként naponta körülbelül ezer forintjába kerül a vállalatnak, mert a palackokkal telt ládákat most egy másik telepen kénytelenek tárolni, ahonnan az ide-oda szállítgatásért borsos díjat fizetnek.

Ezek után szinte egészen természetesnek hat, hogy sem a tervező, az Iparterv, sem pedig a kivitelező, az Építőgépgyártó és Javító Vállalat nem vállalja a selejtgépekért az apaságot. Átalakítással használhatóvá tehetnék a gépeket. Javítsák meg, mert néhány ezer forintot megér az 500 000 forint értékű új berendezés munkába állítása!

De azért a felelősség kérdése sem mellékes . . .

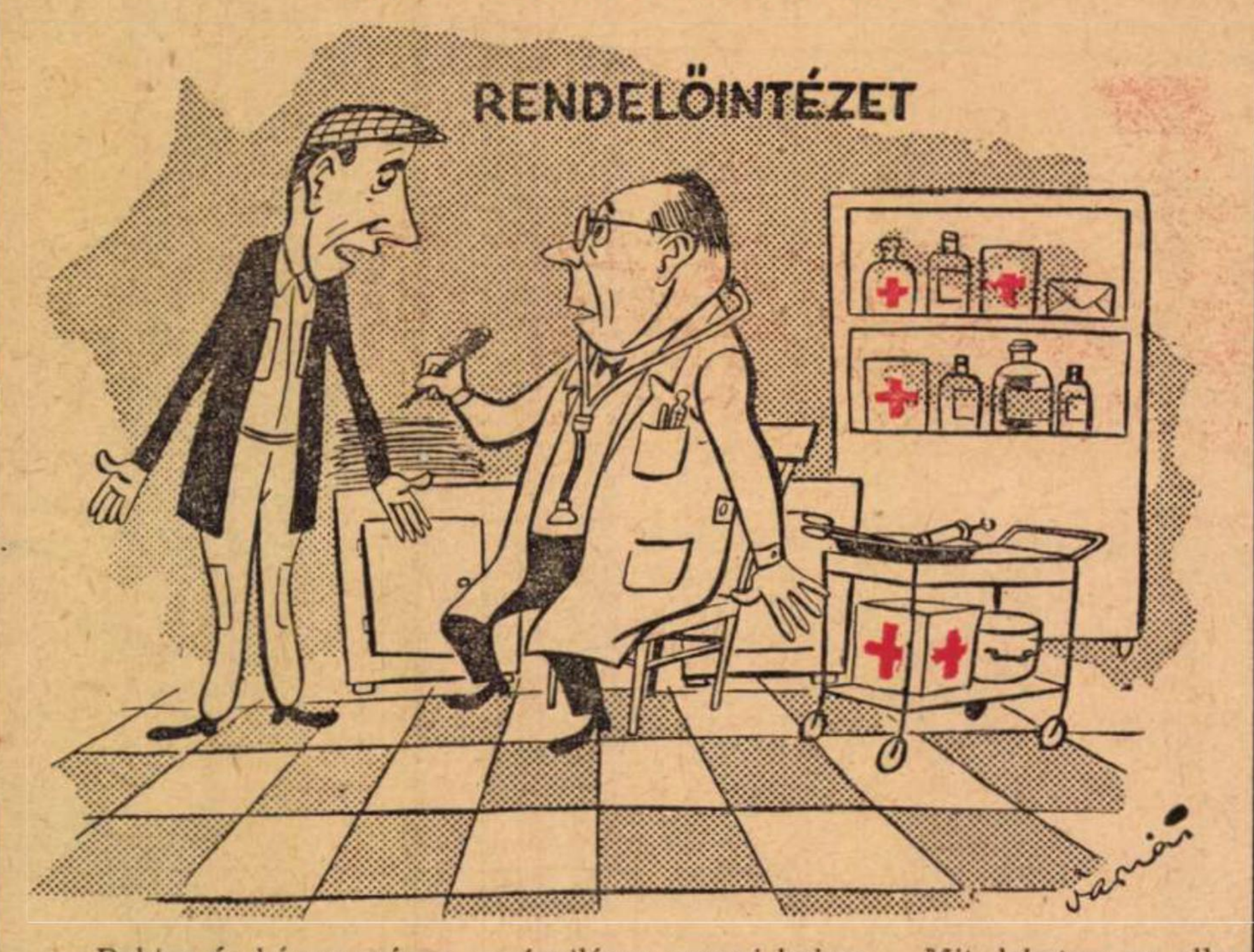
Budai Tibor

Hol késik a válasz?

Lapunk március 22-i számában „Furcsa kalkuláció" címmel megírtuk a Sztálinvárosi Víz- és Csatornaművek panaszát, mely szerint néhány mérőműszer javításáért —, melynek összértéke újonnan körülbelül 1800 forint —, 6789,77 forint javítási költséget számítottak. Mivel a Sztálinvárosi Víz- és Csatornaműveknél ezt egy kicsit soknak találták, a számlát még február 3-án elküldték a KGM Vaskohászati Igazgatóságnak. Máig sem kaptak választ.

De nem érkezett eddig válasz a mi cikkünkre sem. Mind a Vaskohászati Igazgatóság, mind a Sztálin Vasmű műszerüzem adós a válasszal. Lehet, hogy még mindig vizsgálják az ügyet? Vagy még hozzá sem fogtak a furcsa kalkuláció megfejtéséhez? Választ kérünk és válaszra vár a Sztálinvárosi Víz- és Csatornaművek is!

Lógós Lali az SZTK-ban

— Doktor úr kérem szépen, az égvilágon semmi bajom . . . Mit lehetne ez ellen szedni?

Hol a benzintankom?

Még az elmúlt év decemberében vettem egy szép, új „Danuvia" motorkerékpárt. Mivel a kemény tél nem adott lehetőséget a motorozásra, egy helyiségben tartottam. Észrevettem azonban, hogy az uj motor benzintankján a zománc megrepedezett és

pár nap múlva teljesen lepattogzott. Ezért a leszerelt tankot még január 30-án visszavittem a Pécsi Kiskereskedelmi Vállalat 16-os számú boltjába, ahol a motort annakidején vásároltam.

Azóta többször is érdeklődtem a boltban, hogy mikor küldi vissza a gyár a kijavított benzintartályt, de hiába, mindig csak azt a választ kapom, hogy — várjak türelemmel. Vajon meddig kell várnom?

Darabos Jenő
ig. tanító
Kisszentmárton

Bérház, fogságban

A Deák Ferenc tér 3-as számú hatalmas házról van szó. Ezt a házat hatodik éve kőkerítés zárja el. A fogságban lévő bérpalota lakói 1954-ig tudomásul vették, hogy a Földalatti Vasút építkezése miatt kénytelenek nagy, 6—700 méteres kerülővel megközelíteni a házat. Két évvel ezelőtt azonban már elkészültek a Deák téri munkák, elvitték a gépeket, feltöltötték a teret, tehát azóta semmi akadálya sem lenne a kőkerítés lebontásának, illetőleg a ház felszabadításának.

A kerítésnek 15—20 méteres darabon történő lebontása és a ház előtt elhúzódó kompresszor mélyítése csekély költséggel járna. Ez a kis költség nincs arányban azzal a nagy bosszúsággal, amelyet évek óta a lakóknak okoznak.

A fogságban lévő ház lakói

Kedves Ludas Matyi!

Kerek egy esztendeje gyönyörködöm a szemközti ház (Izabella utca 92.) renoválási munkálataiban. Én ilyen pontosságot, alaposságot, stílustörténeti hűséget, elmélyült gondosságot még nem is igen láttam az utolsó évtizedek során. Mert kijön egy pallér —, persze teljes vezérkarral — s valami hatalmas tervrajz, vagy csataterv alapján megszemlélik a befejezéshez közeledő házat. Azt mondja az egyik műitész:

— Nem jó a színárnyalat . . . Kissé élénkebbre vennénk a falszínt!

Nosza, másnap festékkeverő brigád érkezik. Mázolás, pacsmagolás, ecsetelés, tupfolás, freccsentés, spriccelés egy hétig. Jő az újabb bizottmány, újabb vezérkarral, plánummal és haditervvel. Szúrós szemmel, megvesztegethetetlen gondossággal vizsgálják meg az épület minden kis dudorát, görbületét és betüremlését, mint ahogy a derék Beckmesser a Nürnbergi mesterdalnokok tabulatúráját.

Újabb brigád érkezik. A pilasztereket festik. Fehérre.

Alig pereg egy hónap: jönnek a stíluskritikai szakemberek. Azok is megállapítanak valamit. Valószínűleg azt, hogy a fal gipszrozettáit, a reneszánsz ívek záróékitéseit nem mintázták meg elég gondosan.

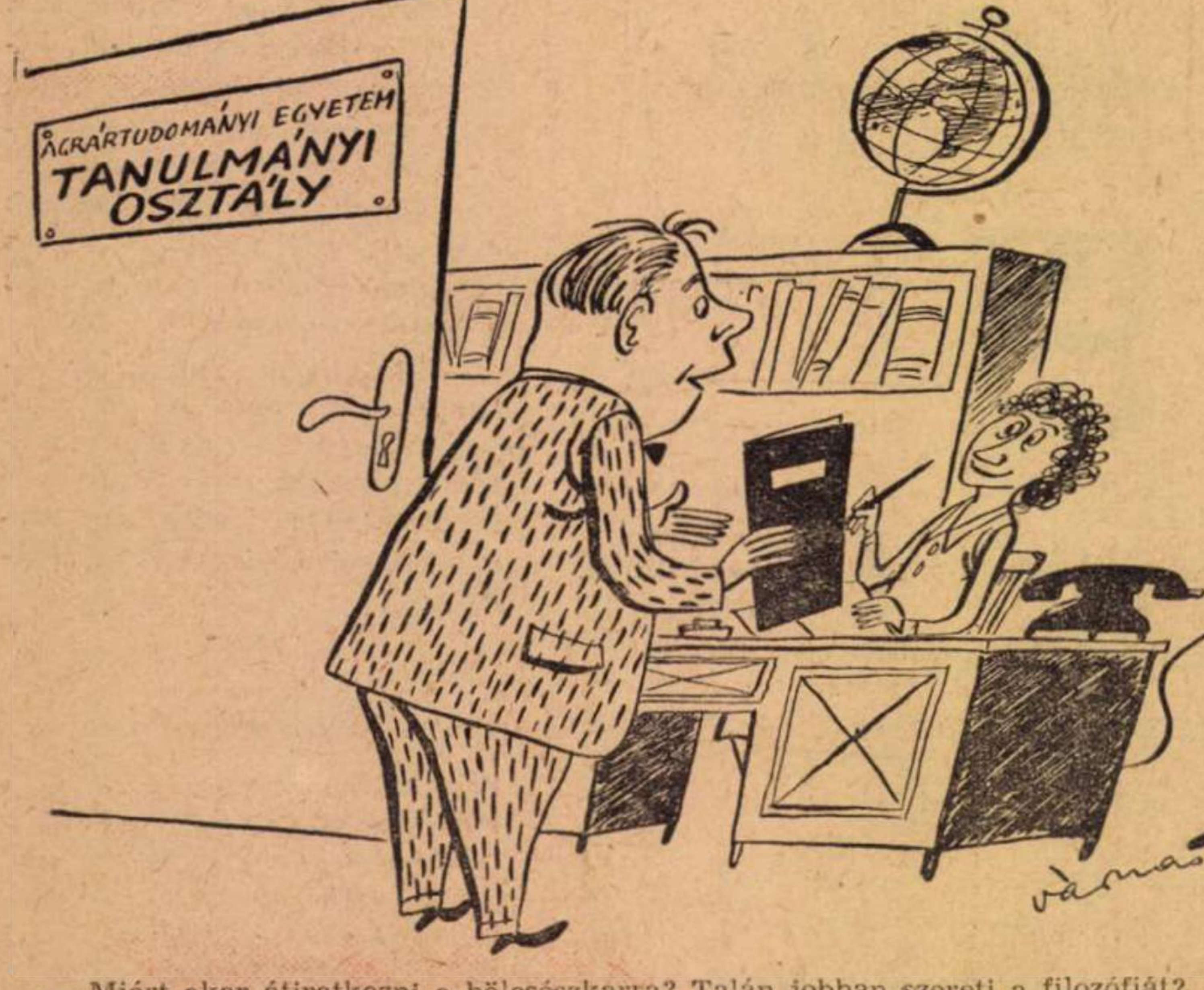
S lassan, rendkívül gondos előkészítés után, mint a habokból kiemelkedő Atlantis, mint a régész-ásó nyomán előbukkanó antik remekmű, úgy ragyog fel az Izabella utca 92, levetve állványköntösét, ledobva a nádfonat-ruhát, mely teljes egy éven át porral, piszokkal hintette tele az utca minden lakójának szemét, száját. Dehát megérte! Ez itt szemben, egy valóságos palotává lett . . .

Félreértés ne essék: e lelkendezésben nincs semmi irónia. Csak azt szeretném hozzátenni, hogy ugyanez időben az Izabella utca túlsó oldalán szerénykedő házban, már tudniillik ott, ahol én lakom, (Izabella utca 87.) több mint félévi instanciázás után sem tudom kikönyörögni, hogy ablakaimon állítsák helyre a redőnyt, hogy javítsák meg a fejem fölött a háztetőt, s a padlást, mert beázott két lakószobám és beázott a hall, pusztulásra ítélve könyvtárra való könyvet. Fél esztendeje instanciázom, hogy javítsák meg a fürdőszoba teljesen szétázott mennyezetét, melyről hatalmas darabokban zuhog alá a vakolat.

Úgy vélem e két szélsőség között a helyes középút könnyen fellelhető. Talán hagyjuk a pilasztereket, gipszrózsákat és egyéb építészeti kösöntyűket . . . Javítsuk meg a szemközti házat is tisztességesen, tegyük lakhatóvá, kényelmessé, de a másik házra is fordítsanak legalább annyi gondot, hogy ez az épület ne az ostromra emlékeztessen, hanem arra, hogy vannak jó iparosaink és mérnökeink.

Gál György Sándor

Nyomós ok

— Miért akar átiratkozni a bölcsészkarra? Talán jobban szereti a filozófiát?
— Nem, ott jobb a menzán a koszt!

Gyár, vagy lakóház?

A Ráday utca 31. számú házban öt-hat évvel ezelőtt a Kisipari Fénycső Szövetkezet telepedett be. Azóta ez a szövetkezet örvendetesen gyarapodott, létszámuk ma már körülbelül háromszáz fő. Új gépeket is állítottak üzembe. Mi csak megelégedéssel tudjuk nézni az üzem terjeszkedését, de csak addig, amíg ez a fejlődés a lakók rovására nem történik. A házban sokan laknak, akik váltóműszakban dolgoznak és nappal kellene pihenniök. Erre azonban itt mód nincs. Miért? Mert a falra felszerelt áttételek úgy zakatolnak, az excenter prések úgy dübörögnek, hogy a ház lakói gyakran a saját szavukat sem értik.

Az üzem festőműhellyel is rendelkezik, amelynek helyiségéből a káros gázt ventillátorok vezetik ki az udvarra. Hadd szívják a lakók és hadd vegyenek maguknak védőételt! A gépdübörgés miatt a lakások falai megrepedeznek.

Mindezeket a problémákat sok helyen és sok alkalommal felvetettük, de mindenütt süket fülekre találtunk. Kérjük az illetékeseket, hozzanak számunkra kedvező döntést ebben az ügyben, mert ez így nem maradhat tovább!

Horváth János
lakóbizottsági tag

Miért nincs pulóverem?

Tekintettel a szokatlanul hideg időre, februárban pulóvert akartam csináltatni magamnak. Az erre a célra szánt gyapjúmat még február 25-én beadtam festés céljából a szekszárdi Patyolat tamási fiókjába. Azóta már két hónap telt el a tavasz is megjött, de az én gyapjúmat még mindig nem festették meg. Már kilencszer voltam érdeklődni, de csak hitegetnek. Ha ez így megy tovább, még a jövő télen sem lesz pulóverem.

Gubányi László
Tamási

Ludas Matyi elintézte

A ház lakói nevében köszönöm, hogy végre van mosókonyhánk. Három évig eredménytelenül kértük, a Ludas Matyi egy hét alatt elintézte.

Kovács István
Bp., II., Retek u. 20.

Csizmazia Károly (Bp., III., Dósai L. u. 4.) szám alatti lakos panaszával kapcsolatban közöljük, hogy mindkét felszólamlása indokolt és jogos. Ez a cikk, amely a díjbeszedés-körüli súlyos hibákra mutatott rá, alkalmat adott arra, hogy új ellenőrzési rendszert vezethessünk be.

Föv. Díjbeszedő V.
Muth Ádám ig.

Kedves Ludas! Nyolc hónapja „vándorló" burgonyámat megkaptam. Segítségedet köszönöm!

Nagy István
Tata, Baji út 35.

LUDAS MATYI. Szerkeszti a szerkesztőbizottság. **GÁDOR BÉLA** (főszerkesztő), **FÖLDES GYÖRGY** (felelős szerkesztő), **GÁSPÁR ANTAL, TABI LÁSZLÓ** (szerkesztő)
TONCZ TIBOR (művészeti szerkesztő).

A kiadásért felel a Szabadság Lapkiadóvállalat igazgatója. — Szerk.: VII., Lenin körút 9—11. Tel.: 222—271, 221—283. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100, 142—220.
Terjesztik: Budapesten a Főposta Hírlapterjesztő Üzeme, vidéken a helyi hírlapterjesztéssel foglalkozó postahivatalok. Előfizetés: a Posta Központi Hírlap Iroda Vállalatnál Budapest, V., József nádor tér 1. távb.: 180—850. Negyedévi előfizetési díj: 8.40 Ft. Csekkszámlaszám: 5.170
Szikra Lapnyomda, Budapest, VIII., Rökk Szilárd utca 6. — Felelős vezető: Kulcsár Mihály. — **Példányszám: 405 000.**
KÉZIRATOT NEM ŐRZÜNK MEG ÉS NEM KÜLDÜNK VISSZA.